Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

OCTOBER 11, 1968 — No. 874 — 24th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

Thanksgiving

. . . Then all the angels stood surrounding the throne, the elders and the four living beings, and fell on their faces before the throne and worshipped God, saying, "Amen! The blessing and the glory, the wisdom AND THE THANKSGIVING the honor, the dominion and the power to be our God forever and ever. Amen."

(Rev· 7:11, 12)

HET SLUITSTUK

3

In mijn eerste artikel over het geschrift van Prof. Hartvelt *'Over Schrift en Inspiratie'* wees ik op het feit, dat hij in een bepaald geval de conclusies van opgravende geleerden liet prevaleren over geopenbaarde Schriftgegevens. Het is geen wonder, dat Prof. Hartvelt in dit verband uitroept: "Men schijnt het de wetenschap kwalijk te nemen dat zij de kerk wijst op bepaalde onmogelijkheden in de Schriftbeschouwing," en dat hij zich beroept op de fameuze behandeling van de geleerde *Galileï* door de Inquisitie in 1633. Het lijkt me de moeite waard, hier even op in te gaan, omdat de naam Galileï in zo goed als alle discussies over het Schriftgezag in onze tijd genoemd wordt en we hier de klassieke testcase schijnen te vinden van kerkelijke kortzichtigheid en bekrompenheid tegenover wetenschappelijke eerlijkheid en zekerheid. Prof. Hartvelt schrijft hierover het volgende:

"In 1633 werd de natuurkundige Galileï door de rooms-katholieke Inquisitie gedwongen de inzichten van Copernicus af te zweren die ontdekt had dat niet de zon om de aarde, maar de aarde om de zon draait. Galileï heeft zijn overtuiging afgezworen, omdat hij voor déze overtuiging de brandstapel niet wilde opgaan. De geschriften van Copernicus and Galileï hebben intussen tot 1835 op de Index, de lijst van verboden boeken gestaan. Er zal wel niemand meer zijn die het thans tegen Galileï vóór de Inquisitie opneemt. Intussen blijft het geval een testcase voor de problemen van het verstaan van de Schrift."

Prof. Hartvelt en de vele anderen die de naam van Galileï als een *shibboleth* gebruiken hebben natuurlijk volkomen gelijk in hun bewering, dat niemand het meer tegen Galileï voor de Inquisitie opneemt; volgens de laatste persberichten heeft zelfs kardinaal Koenig, de aartsbisschop van Wenen, op een conferentie in juli van dit jaar meegedeeld, dat de R.K. kerk mogelijk een commissie zal benoemen om het proces-Galileï te herzien (Hamilton Spectator, Sept. 13, 1968).

Maar dit betekent niet, dat daarom de door Prof. Hartvelt geboden voorstelling van zaken *volledig* is en zijn conclusies geheel *correct* zijn.

Toen in 1930 Prof. *V. Hepp* zijn Princeton-lectures hield over *Calvinism and Philosophy of Nature*, zei hij hierover het volgende: "De grijze Galileï werd niet door de Inquisitie vervolgd, omdat hij het Copernicaanse systeem huldigde. Historisch onderzoek van later tijd heeft aangetoond dat hem integendeel volledige vrijheid werd gelaten om zijn ideeën te propageren, als hij maar wilde erkennen dat het *hypothesen* waren, en niet eeuwige, onveranderlijke waarheden. Gedurende enige tijd weigerde hij dit te doen."

Het kan niet worden ontkend, dat deze observatie van Prof. Hepp juist was.

In hun monumentale werk *The Story of Civilization* (Vol. VII) tonen Will en Ariel Durant dit op overtuigende wijze aan (pp. 905-611); ze wijzen erop, dat herhaaldelijk de kerkelijke autoriteiten (paus, inquisitie, Jezuïeten) verklaarden aan Galileï de volle ruimte te willen laten, als hij maar wilde erkennen een hypothese naar voren te brengen; en dat hij dit soms ronduit weigerde; en soms toegaf, maar zich in zijn geschriften hier niet aan hield. Ze citeren een brief van Galileï, gepubliceerd in 1615, waarin hij schreef: "Wat de orde van de delen van het heelal aangaat, ik ben van oordeel dat de zon bewegingloos in het midden van de beweging van de hemellichamen staat, terwijl de aarde om haar as draait en zich beweegt om de zon."

In een noot voegen ze eraan toe: "Het is de humor van de geschiedenis, dat dit een stelling is, die vandaag door geen enkele astronoom voor zijn rekening genomen wordt. Misschien moet de gehele astronomie, zowel als de gehele geschiedenis, als een hypothese worden opgevat. We hebben evenmin zekerheid aangaande het onbegrensde als aangaande het verleden."

Dit is een zeer sterke stelling, die in elk geval wijst op wetenschappelijke *bescheidenheid*. En wanneer de naam van Galileï genoemd wordt, moet stellig worden gesproken van een kerk die haar bevoegdheid overschreed; maar er moet ook worden gesproken van een wetenschap die buiten haar grenzen ging.

De wetenschap! — wat zijn in haar trotse naam al veel ongelukken gebeurd, en dingen vandaag voor waar geproclameerd die morgen weer moesten worden ingetrokken; heel de geschiedenis van de Schriftkritiek levert daar een overtuigend bewijs van, en er kunnen waarlijk wel andere namen dan die van Galileï genoemd worden, om de onherstelbare fouten van een hooghartige wetenschap aan te tonen.

Hoeveel jonge mensen op de collegebanken zijn niet vergiftigd door theorieën, die in naam van het vrije, moderne, wetenschappelijk-*bewezen* denken de naam, historische plaats en zin van de boeken van de Bijbel aantastten; theorieën die niemand meer voor zijn rekening neemt; en die toch maar hun schadelijke werking hebben geoefend.

De wetenschap, ook in onze tijd, evenaart soms in onverdraagzaam-

(Vervolg op pag. 3)

TELESKOOP

Een reus voor de lucht

Het moet wel een evenement zijn geweest, toen dezer dagen de eerste Boeing 747 uit de fabriek in Everett, in de staat Washington, kwam rollen. Wij kunnen ons haast geen voorstelling maken van deze reus. Dit vliegtuig, dat met een snelheid van 625 mijl per uur door het luchtruim zal vliegen, biedt plaats aan 490 passagiers. Hoeveel dit is kan men het best nagaan door het te vergeljken met een middelgrote kerk. Als zo'n kerk 500 zitplaatsen heeft en geheel gevuld is, dan kan men nagaan hoeveel mensen er in de Boeing 747 gaan. Men moet er niet aan denken, wat er gebeuren zou, als een dergelijk luchtmonster iets zou overkomen.

Men zegt, dat het het luchtverkeer vergemakkelijken zal. Een vliegtuig, dat tweemaal zoveel passagiers meeneemt als het grootste toestel van vandaag, moet het verkeer wel ontlasten. Daar staat tegenover, dat men er nog geen voorstelling van heeft hoe het zal gaan, als al die 490 passagiers tegelijk aan het terminal komen om hun bagage op te pikken. Andere moeilijkheden kunnen ontstaan op de vliegvelden zelf. 490 passagiers is al een groot aantal, maar als men bedenkt, dat de meeste van die passagiers uitgeleide wordt gedaan door een aantal familieleden of vrienden, dan kan men zich indenken welk een mensenmassa zich vlak voor het vertrek van zulk een toestel op het vliegveld kan verzamelen. Vooral als een airport een dergelijke ervaring enkele malen per dag te verwerken krijgt.

★

Hardnekkig

Toen enkele jaren geleden de communistische staatsgreep in Indonesië mislukte, betekende dit een keer ten goede voor de gehele archipel. Het vuur smeulde nog wel wat voort, maar toen Presdent Soeharto het bewind overnam van ex-president Soekarno dacht men het kwaad bezworen te hebben.

Enkele dagen geleden maakte de pers er echter melding van, dat de ex-president was gearresteerd en in bewaring gezet, omdat zoals het heet Soekarno een wijdverspreid netwerk van Communistische agenten in regeringsposities controleerde. De regering heeft blijkbaar bijtijds ingegrepen. Men zegt, dat Soekarno reeds zover was, dat een communistische staatsgreep in een vergevorderd stadium van voorbereiding was.

Soekarno, die zelf onder strenge militaire bewaking is, heeft blijkbaar zijn tweede vrouw, Hartini, gebruikt om gecodeerde boodschappen uit te wisselen. Onder het voorwendsel, dat zij ging winkelen of dat zij vrienden ging bezoeken, slaagde Hartini er in haar werk voor de communisten ongestoord te doen. Het blijkt nu, dat de regering van Soeharto haar gangen toch heeft nagegaan en tijdig heeft kunnen ingrijpen.

Het moet voor velen in Indonesië een opluchting zijn, dat een ramp als een communistische staatsgreep is voorkomen.

★

Aandacht voor God

Het lezen van de verslagen van The House of Commons is een interessant, maar tijdrovende bezigheid. Het is interessant om te lezen hoe de leden van The House zich oefenen in het elkaar een vlieg afvangen. Ijzer scherpt men met ijzer, zou de spreuken-dichter zeggen. Maar het is tijdrovend, omdat de debatten niet vaak iets uitwerken.

Het is zeer opvallend, als iemand in The House of Commons de aandacht voor God vraagt. Dat komt praktisch niet voor. Daar is geen tijd voor. Maar deze week heeft een lid dat gedaan. Het was Mr. Bernard Dumont van de Creditiste Party in Quebec. Mr. Dumont zei onder meer dit:

> Mr. Speaker, we are happy to note that one of the great Canadian resources is the abundance of western wheat. We ask and we hope that the government, fully aware of the responsibilities, will look upon this abundance as a manifestation of God's generosity.
>
> This generosity should be used to feed humanity. There is no lack of technical means to transport this wheat to the countries which need it and it is the duty of the Minister of Trade and Commerce (Mr. Pepin), in co-operation with the Minister of Finance, (Mr. Benson) to find ways to distribute part of this Canadian wealth to those countries.

Mr. Dumont besloot zijn korte speech als volgt:

> I hope, therefore, that this affluence will be distributed throughout the world, after the problem has been solved in Canada, so that this plenty which God allows will not be a punishment but a blessing for all the Christians of the world.

Nu kan men misschien wel kritiek uitoefenen op hetgeen werd gezegd. Men zou kunnen vragen waarom de spreker de Here Jezus Christus niet heeft genoemd, om Wiens wil God de wereld en Canada in het bijzonder genadig is. Of men zou kunnen vragen of de "punishment' of "blessing" alleen de christenen of alle mensen in de wereld betreft. Maar daar gaat het niet om. Het gaat er om dat de aandacht van de leden van The House of Commons op God is gevestigd, en dit doet weldadig aan. Want zoiets komt praktisch in Ottawa niet voor.

MAARSCHALK LORD MONTGOMERY OF ALAMEIN heeft in Londen, Engeland, een nieuwe documentenkamer in het Imperial War Museum ingewijd. Bij deze gelegenheid werd hij gefotografeerd met als achtergrond een foto van de tekening van de Duitse capitulatie in mei 1945. In het schilderij is een nisje, waar het originele capitulatiedocument, dat Montgomery het museum schonk, is aangebracht.

Het Sluitsuk

(Vervolg)

heid de Inquisitie. Men moet maar eens de moeite nemen de voorrede te lezen van het werk van de Amerikaanse geleerde Velikovsky, *Worlds in Collision*. Deze man kwam met een totaal nieuwe theorie aangaande de oorsprong en geschiedenis van de aarde; in strijd met de evolutieleer sprak hij van katastrofen, waaraan onze planeet in de historische tijd tussen 1500 en 700 v.C. onderworpen moet zijn geweest. Deze theorie ging rechtstreeks in tegen wat de wetenschap als vaststaand had aangenomen, en daarom werd dit boek geboycot; zekere wetenschappelijke pressure-groups maakten het de uitgever onmogelijk het te herdrukken (inmiddels verscheen de 7de druk) en *The Daily Princetonian* (Febr. 1964) schreef hierover het volgende: "Het mocht worden aangenomen dat iemand die de principes van Newton en Darwin aanviel zichzelf zou blootstellen aan kritiek; maar de persoonlijke beschimping, opzettelijke verdraaiing van feiten, uit het verband gerukte citaten, pogingen om zijn boeken te onderdrukken en het verhinderen om zijn tegenstanders te beantwoorden in wetenschappelijke bladen, ondervonden door Dr. Velikovsky duiden aan, dat er veel meer aan de hand was dan alleen een bestrijding van gevestigde meningen. Wat de Velikovsky-affaire overduidelijk heeft gemaakt is, dat wetenschappelijke theorieën worden gehandhaafd niet slechts terwille van de waarheid die ze vertegenwoordigen, maar ook terwille van de gevestigde belangen van hen, die ze vasthouden."

De klap op de vuurpijl kwam in 1963. Dr. Velikovsky had eerder ondersteld, dat de planeet Venus een van de nieuwste planeten is, en daar bepaalde konklusies uit getrokken, totaal afwijkend van de gangbare. Tot in 1959 namen de geleerden aan, dat de grondtemperatuur van Venus 17° C was, drie graden hoger dan die van de aarde. Maar in 1961 werd ontdekt, (door radio-signalen), dat deze temperatuur 315° C was, en in 1963 werden waarnemingen verricht door het ruimtevaartuig de Mariner II, die geheel in overeenstemming waren met de door Dr. Velikovsky opgezette theorie. Prof. Hess, de voorzitter van de Space Board of the National Academy of Sciences, schreef toen aan Velikovsky: "Sommige van uw voorzeggingen werden onmogelijk geacht toen u ze uitsprak; ze werden alle gemaakt lang voordat het bewijs kon worden geleverd dat ze correct waren. Aan de andere kant, ik ken geen enkele specifieke voorzegging die u deed, die sindsdien bewezen werd onjuist te zijn."

De kerk heeft meer dan eens gedwaald, wie zal het ontkennen?

De wetenschap heeft ook meer dan eens gedwaald, wie zal het tegenspreken?

Maar, wanneer de naam van Galileï genoemd wordt, laat men dan enige andere namen niet vergeten.

L. Praamsma

ER IS IEMAND UIT HOLLAND IN CANADA GEWEEST . . .

Aan "Trouw" ontlenen wij het volgende:

In het Gereformeerd Theologisch Tijdschrift geeft prof. dr. H. M. Kuitert een uitgebreid verslag van zijn recent verblijf in Amerika en Canada, waar hij theologische voordrachten heeft gehouden. Uit dit verslag om te beginnen het volgende:

Voor mijn gevoel zijn de Canadese gereformeerden in sterke mate bezield — althans, een aantal van hun leidsmannen zijn dat — door het ideaal om niet te assimileren maar Nederlands gereformeerd te blijven en wel: gereformeerd volgens het type van gereformeerd zijn zoals Abraham Kuyper het vorm gaf: alles moet christelijk worden, christelijke school, christelijke padvinderij, christelijke vakbeweging, christelijke universiteit enz. Vrijwel alles wat de gereformeerde Canadees verdient, wordt opgesoupeerd door deze pas begonnen christelijke organisaties. Geen gereformeerde Canadees zal rijk worden; zijn geld gaat naar het goede doel. Na de kerkdienst krijgt hij drie, vier intekenbiljetten onder de neus en wordt hij geacht naar vermogen bij te dragen. Ik had erg veel medelijden met deze mensen. Niet omdat ik het ervoor houd dat wij leven om rijk te worden, maar wij leven ook niet om boven vermogen — dat is m.i. het geval — kerkelijk en 'christelijk' aangeslagen te worden' zeg maar: geplukt en geslacht!, en dat met een uiterst geringe kans om het gestelde doel te bereiken. Hun wordt een systeem voorgehouden zoals wij dat in de 19e eeuw hebben gekend en zoals het ook paste in de 19e eeuw, althans in Nederland. Wij plukken nog dagelijks de vruchten van deze organisaties. Maar betekent dat ook dat dit hele patroon alsof het niets is, overgeplant kan worden naar de 20e eeuw en naar een ander land? Moet dat? En vooral: mag men het de kerkmensen met een 'God wil het' in hameren als godsdienstige plicht? Ik weet het nog zo net niet.

Het resultaat is in elk geval van enigszins wettische sfeer. Men moet zo verschrikkelijk veel, en wie het niet doet wordt door de groep voor tweederangs christen aangezien, wordt in bepaalde gevallen zelfs gedwongen ouderlingen- of diakenambt te verlaten omdat men hem 'slap' vindt enz. Ik heb tegen verschillende mensen gezegd dat ze er nog eens over moesten nadenken of hun grote ideaal — ik neem aan dat het werkelijk om het grote ideaal van Kuyper begonnen is en niet om gedachtenloos na-apen — niet op een andere manier vervuld kon worden (b.v. via christelijke werkgemeenschappen binnen de grote bestaande organisaties) dan door het stichten en financieren van een organisatie-patroon dat om velerlei redenen vandaag in Canada geen voet aan de grond krijgt.

In elk geval moet het de Canadezen te denken geven dat hun broeders in V.S. niets van deze problemen kennen. Zij hebben geen strijd om de christelijke organisaties, hebben die ook nooit gehad en zullen die ook niet krijgen. Deels heeft dat historische redenen; ze waren al uit Nederland vertrokken voordat Kuyper met zijn speciale conceptie op het toneel verscheen; deels zit daar de overtuiging achter dat de V.S. nog wat anders is dan Nederland. Men is in de States op z'n amerikaans gereformeerd, wil dat althans zijn. Ik denk dat een prachtig uitgedost koor, in rood livrei gestoken, al zingende door het middenpad de kerk binnen schrijdend, vele Nederlands gereformeerden eerder aan rooms, luthers of andersoortige hoogkerkelijkheid doet denken dan aan de oergereformeerde Afscheiding van 1834. Maar het is geen van beiden. Het is gewoon het wat kinderlijke verlangen naar (goedkope) opschik wat de meeste Amerikanen kenmerkt, niet alleen als het om de uitrusting van de Hilton-portiers gaat maar evengoed in de kerkdiensten.

En sommige van de reacties

RIJK WORDEN (1)

Nu in Trouw een uitvoerige passage is overgenomen uit de kroniek van prof. Kuitert in het laatste nummer van G.T.T., meen ik dat daarop in Trouw ook wel een echo weerklinken mag. Ik vind het verbazend jammer dat prof. Kuitert zo geschreven heeft. 'Geen gereformeerde Canadees zal rijk worden'. Het is onze Canadese broeders en zusters daar blijkbaar ook niet om te doen. Gelukkig ook maar, anders zou voor hen de ernstige waarschuwing gelden, die Paulus schrijft in I Tim. 6:9 dat zij in verzoeking zouden vallen, in een strik en in veel dwaze en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en ondergang.

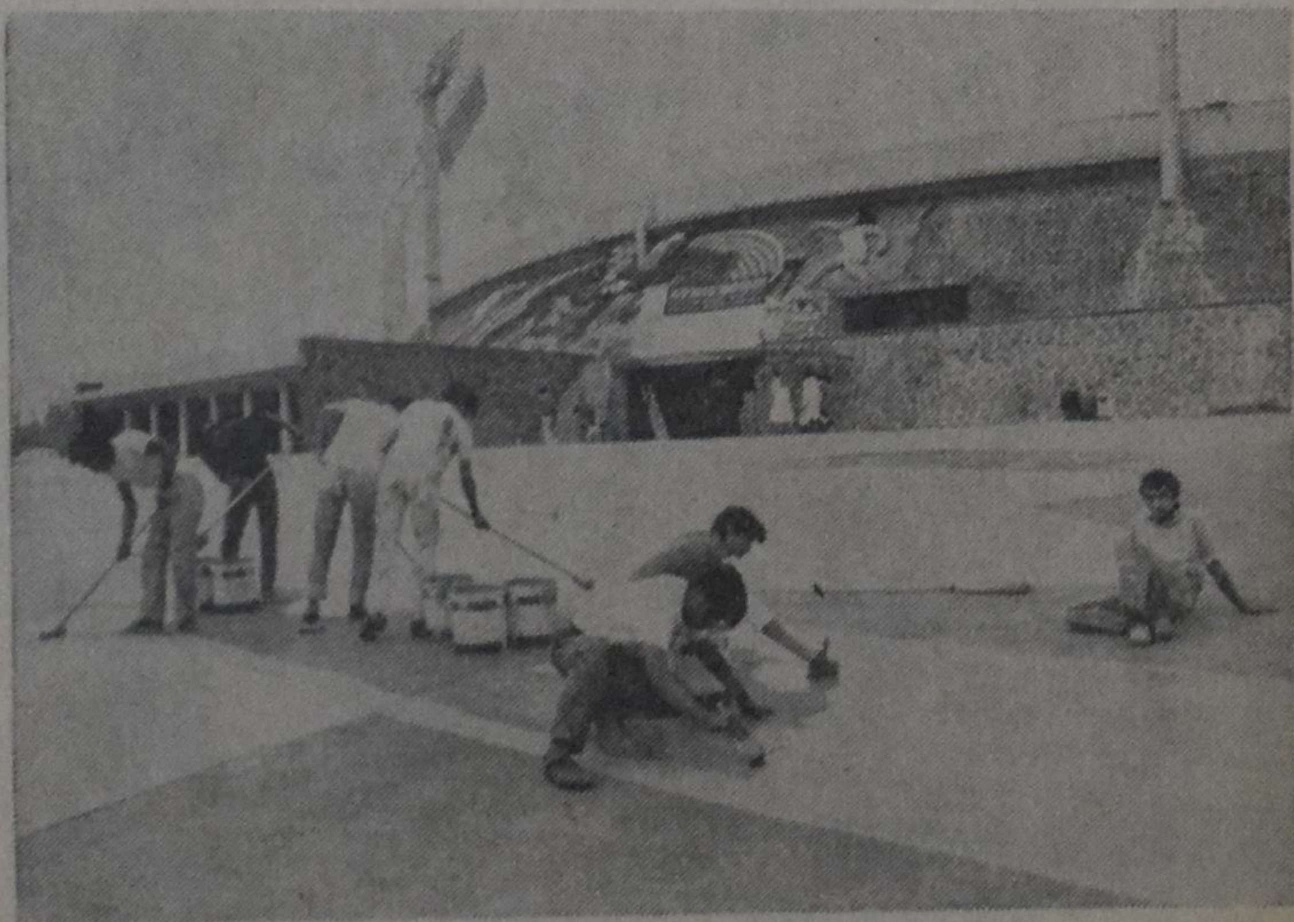
Prof. Kuitert weet ook dat wij niet 'leven om rijk te worden', maar hij heeft toch 'veel medelijden' met onze broeders en zusters in Canada omdat zij, 'boven vermogen' bijdragen. Nu, dat deden de Corinthiërs ook (II Cor. 8:3). Paulus had geen medelijden met hen, maar prees hen daarom. Prof. Kuitert wijst blijkbaar het systeem af, dat aan de broeders en zusters in Canada voorgehouden wordt, zoals wij dat in de 19e eeuw in Nederland gekend hebben. Een afwijziging die temeer onbegrijpelijk is, omdat prof. Kuitert zelf schrijft dat 'wij' — dus ook prof. Kuitert — nog dagelijks de vruchten van die organisaties plukken. Zou prof. Kuitert niet van mening zijn dat hij met zo te schrijven onze broeders en zusters in Canada geen dienst bewijst, maar hen veeleer verlamt in hun ontplooiing van allerlei christelijke activiteit? Is bovendien de maatstaf die prof. Kuitert hanteert niet zuiver materialistisch, om niet te zeggen werelds? In Jesaja 2:7 wordt gesproken van de rijkdom van het volk Juda — 'aan zijn schatten is geen einde' — maar de Here heeft hen verworpen (vs 6). Dan maar liever de armoede van de gemeente te Smyrna, aan wie Christus schrijft: 'Ik weet uw armoede, hoewel gij rijk zijt!' Dat is het oordeel van Hem, wiens ogen zijn als een vuurvlam. Ik hoop, als deze regels aan onze broeders en zusters in Canada onder ogen komen, dat die hen bemoedigen mogen om niet te versagen, maar voort te gaan op de ingeslagen weg.

Harderwijk — W. Tom

RIJK WORDEN (2)

Er zijn sinds de tweede wereldoorlog heel wat gereformeerden naar Canada geëmigreerd, die getracht hebben zo veel mogelijk van het goede dat ze hier bezaten, mee te nemen naar het nieuwe vaderland. Voor zichzelf en hun kinderen, maar ook om daarmee, indien mogelijk, het nieuwe vaderland te dienen. Ze hebben er hun kerken gebouwd om een goede prediking te kunnen ontvangen. Ze hebben hun christelijke scholen gebouwd, opdat aan hun kinderen christelijk onderwijs zou kunnen worden gegeven. En zij hebben hun christelijke vakorganisatie gesticht, die met haar christelijke beginselen de strijd heeft aangebonden tegen de tirannie der oppermachtige vakbonden. En dit alles zonder een cent subsidie van de overheid. Daarvoor zijn natuurlijk grote offers nodig. Men zou zo zeggen dat een christen alleen maar bewondering en waardering kan hebben voor wat hier gebeurt. Niet alzo prof. Kuitert, volgens zijn artikel in het geref. theologisch tijdschrift. Die spreekt daar alleen maar een beetje medelijdend over. Maar ik wil hier alleen maar zeggen dat ik onze Canadese broeders en zusters bewonderen kan om hun trouw en offervaardigheid. Ze zijn m.i. beter gereformeerd dan prof. Kuitert.

Waddinxveen. — A. Warnaar jr.

MEXICO CITY: Gemeentewerklieden van Mexico City schilderen de bestrating rond het Olympisch Station in vrolijke kleuren, een van de laatste werkzaamheden.

Church Announcements

CHR REF. CHURCH

Called

Zion Chr. Ref. Church of Pembroke, Ont., Rev. Gerard Nonnekes of Orangeville, Ont.

Accepted

to New Holland, S.D., Rev. J. A. Botting of Vancouver, B.C.

CANADIAN REFORMED CHURCH

Accepted

to Orangeville, Ont., Rev. C. Olij of Bruchterveld, Holland.

FREE CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Accepted

to Aldergrove and Pitt Meadows, B.C., Candidate C. Pronk, who declined the calls of Vineland, Ont., London, Ont. St. Thomas, Ont., and Clifton, N.J.

DEDICATION HAMILTON CHRISTIAN HIGH SCHOOL

It was indeed a festive occasion when Thursday evening, October 3, an estimated crowd of 700 people gathered in the new auditorium of the Hamilton District Christian High School. A new addition to the existing building was going to be dedicated to the service and honour of God and for this reason so many people gathered together.

Professor Kuitert may write in the "Gereformeerd Theologisch Tijdschrift" that he pities those people in Canada, who have to give more than they can, but the people in Hamilton did not feel themselves victim of a 19th century attitude, whereby they are told that they have to give and to give, because "God will it". The audience was rather filled with thankfulness that in this way they might present (dedicate) something to God as a token of gratitude. The whole addition costs some $190,000, for which only $60,000 had to be borrowed; the rest was paid cash. This indeed is an accomplishment, which was only possible through the grace of God working in His children.

Professor Spoelhof, the President of Calvin College, addressed the meeting and very fittingly pointed out for which purpose Hamilton may have such a magnificent building. We do not give christian education to be different, to isolate, but because we have been made a separate people, a distinguished congregation of Jesus Christ. And not only Hamilton has this distinction, but also our people in Toronto, in Edmonton, in Vancouver, in St. Catharines, in Bowmanville, and London.

The principal, Mr. P. J. Kroschell, led the audience in the dedication itself. It was impressive to hear some 700 people solemnly declare that they wanted to dedicate the building and its use for the furtherance of the Kingdom of God. All these people were fully aware of their sins and shortcomings; nevertheless, with thankful hearts they knew that God is pleased with the work of their hands in His plan.

After greetings from the Mayor of Hamilton, His Worship Victor Copps, and from the M.L.A. for Hamilton Mountain, Mr. John Smith, the people were invited to refreshments and to view the newly added facilities.

OPENING OF THE CHRISTIAN SCHOOL IN RED DEER

After many years of preparation the wish of our Board became a reality.

On September 3, the doors of our nice school opened to receive the pupils of Grades 1 through 4.

The principal, Mr. L. Willeboordse, assisted by Mrs. E. Cupido, who taught Grades 1 and 2 in Edmonton for many years, could start their work. For our parents who felt the urgent need for Christian education, it was a happy day. We hope that our school, which is situated in one of the most beautiful parts of Canada, will grow so fast that next year two more teachers will be needed to reinforce our staff.

OUR CONGRATULATIONS

Ben Olthoff, son of Mr. and Mrs. J. Olthoff of London, Ont., and Florence Bylsma, daughter of Mr. and Mrs. J. Bylsma of Appin, Ont., were united in marriage on September 21 in the Westmount Chr. Ref. Church of Strathroy, Ont. Rev. H. Eshuis officiated.

(Photo Vanvliet Studio)

Wife Preservers

Hang slips on a revolving tie rack in the closet. Makes it easier to select long or short ones.

CALVINIST - CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

NIEUW LEVEN

Uit de reacties, die gekomen zijn op ons artikel over "Finances" (C.C. van 20 september) is wel duidelijk gebleken, dat wij lang niet gelijk denken over ons lidmaatschap van de kerk. Wij bedoelen niet ons lidmaatschap van deze of gene denominatie, maar in de wijde zin van (zoals wij dat met een minder gelukkig woord noemen) de onzichtbare Kerk van Jezus Christus.

Zoals onze lezers zich waarschijnlijk zullen herinneren, ging het in het betreffende artikel over de vraag of wij al dan niet rente zullen berekenen of betalen, indien het betreft een lening aan een gelovige in nood of aan een christelijke instelling.

In sommige van de reacties menen wij de gedachte te bespeuren, dat onze financiën feitelijk niet veel of niets te maken hebben met ons geloof. Een dergelijke gedachtengang kun je ook wel vernemen, als iemand zegt, dat je geloven moet, maar dat je tevens zakelijk moet zijn. Dit zou dan de indruk wekken, dat geloof en zakelijkheid, of geloof en financiën, twee dingen zijn, die geen aanrakingspunten hebben. Die zijn gescheiden en die men niet moet vermengen.

Die gedachtengang is wel begrijpelijk. Wij denken aan een aannemer, die op een tender moet inschrijven en allerlei berekeningen moet maken om aan een prijs te komen. Of aan de huisvrouw, die na het eten de dishes moet doen. Wij denken aan de farmer, die 's morgens vroeg naar de markt moet om zijn producten te verkopen of aan iemand, die in shifts werkt en practisch iedere dag hetzelfde moet doen. Wat hebben die dingen te maken met iemands geloof? Je rekenen wordt niet anders door je geloof, of je bordenwassen, of verkopen, of moeren vastdraaien. Zo te zien is er geen aanrakingspunt. Die dingen blijven precies hetzelfde, of je nu gelooft of dat je niets gelooft.

Aan de andere kant, echter, horen wij iemand als Paulus zeggen: of je nu eet of dat je nu drinkt, of dat je nu iets anders doet, doe het alles tot eer van God. Paulus had geen gewonere dingen kunnen bedenken. Het meest simpele ding als het drinken van een kop koffie, en het meest alledaagse gebeuren als het gebruiken van je ontbijt, zegt Paulus, moet je zo doen, dat je Hem op het oog hebt. Het moet een eer voor je God zijn.

Maar daar willen en kunnen wij moeilijk aan. Stel je voor, dat je bij het meest simpele ding als het grijpen naar je lunch pail of het gebruiken van een kop koffie, bij je zelf moet denken: dit moet ter ere van God gebeuren. Dat is toch niet practisch, toch niet reëel meer?

Zo is het wel te begrijpen, dat zodra je over financiën gaat praten, je op verweer stuit. Financiën hebben toch niets te maken met geloof! En als iemand komt zeggen, dat je van de kerk of van een arme geen rente moet trekken, dan draaien wij het om en dan lenen wij ons geld daar, waar je wel rente kunt en mag vragen.

We hebben iemand eens horen zeggen, dat God buitengewoon veel belang stelt in ons bankboekje. Want als God niet in je bankboekje mag kijken, dan betekent dit, dat je God van je bankboekje en dus van een deel van je leven uitsluit. En van een voornaam deel. Want voor velen is het bankboekje een voornaam terrein. Daar staan de dingen in, die je voor jezelf wilt houden.

Maar lid zijn van de Kerk van Jezus Christus wil zeggen, dat er geen dingen meer zijn, die je voor jezelf kunt houden. Hij wil alles. Hij wil ook de zeggenschap hebben over onze financiën, net zo goed als over onze kop koffie. Hij wil bezitten, wat wij bezitten. Hij wil de vreugde hebben over datgene wat ons verblijdt. Hij wil bezorgd zijn over datgene wat ons zorgen veroorzaakt. Hij wil vullen, wat in ons leven een leegte is. Hij wil deelgenoot zijn van de moeilijkheden die wij hebben (welke die moeilijkheden ook zijn) en soms wil Hij dit middellijkerwijs doen, door één van Zijn kinderen te gebruiken om één van Zijn andere kinderen te helpen.

Wat wij moeten leren (en waar wij niet half genoeg rijk in zijn) is dat God ons in een nieuwe gemeenschap heeft doen komen, die Kerk heet en die ons gehele leven omspant, tot in de kleinste bijzonderheden. Wij menen, dat wij niet alleen ons eigen leven, maar ook ons leven met elkaar van dit geloof uit moeten bezien.

D.F.

EUTHANASIE

Het probleem van euthanasie is niet nieuw. Er is al jaren mee geworsteld, zonder dat er een afdoende oplossing voor gevonden is. Het is het probleem of een dokter het leven van een patient, die ongeneeslijk ziek is of geestelijk onherstelbaar gestoord, mag verkorten door het toedienen van een injectie of door het onthouden van voor in het leven blijven noodzakelijke verzorging.

Wij kunnen ons die toestand wel indenken. Iemand is heel ernstig ziek, lijdt hevige pijnen en alle kans op herstel is uitgesloten. Niet alleen de patient zelf, maar eveneens zijn familieleden hebben eigenlijk maar één wens overgehouden, en die is, dat de patiënt spoedig uit zijn lijden verlost mag worden. Er is toch geen kans meer op beterschap. Wat heeft zulk een leven nog voor zin en doel? En de verlossing uit dit lijden kan heel spoedig komen, als de dokter maar bereid is . . . .

Hierover wordt zeer verschillend geoordeeld, ook in christelijke kring. De medici verschillen sterk van oordeel op dit punt. De humane gevoelens, die een dokter er toe kunnen brengen het verlossende spuitje te geven, kunnen heel sterk zijn en het is niet altijd gemakkelijk om een juist christelijk standpunt te bepalen.

Maar toch zijn wij blij, dat een commissie in Nederland een duidelijk geluid heeft laten horen. Deze commissie, ingesteld door de stichting landelijk orgaan van de gereformeerde gezindte voor de bejaardenzorg heeft drie mannen gevraagd hier eens rustig over te denken en hun oordeel bekend te maken. Deze mannen waren dr. L. J. Frijda, dr. C. Gilhuis en prof. dr. W. H. Velema Deze commissie kwam tot de conclusie "dat het de mens niet is toegestaan eigenmachtig, willekeurig aan het leven een grens te stellen."

Wij laten hieronder enige citaten volgen, die wij ontlenen aan "The Messenger" van september 1968:

> "Wij beschikken niet over leven en dood van een medemens. Die beschikking is aan God voorbehouden. In Christus' naam hebben wij het lijden te bestrijden en de dood tegen te gaan. Als wij niet bij machte zijn de dood af te wenden of een langer durende verbetering te brengen, hebben wij tot het laatste toe barmhartigheid te betonen. Daarbij is zowel de medicus als de predikant betrokken."

> "Het mag waar zijn, dat er verschil is tussen het toedienen van en dodelijke injectie en het nalaten of stoppen van een bepaalde behandeling, vanuit onze principiële positiekeuze kan dit echter geen wezenlijk verschil worden genoemd. Beide keren draagt hij die het besluit neemt, voor het sterven van deze medemens op dat ogenblik verantwoordelijkheid."

Deze drie mannen zijn dus tot de conclusie gekomen dat euthanasie niet moet worden goedgekeurd, onder geen voorwaarde. En daar zijn wij blij om. Indien ergens, dan ligt hier een gevaar, dat wij onze gevoelens voor de medemens de overhand laten krijgen over onze gehoorzaamheid aan God. Dit klinkt erg koud. En tegenstrijdig. Iemand kan beweren, dat gehoorzaamheid aan God gevoel voor de medemens niet uitsluit, maar insluit.

In het algemeen zouden wij dit niet willen ontkennen, als wij het dan maar zo stellen, dat de dienst aan God aan de dienst aan de medemens voorafgaat. Niet omgekeerd. God is de eigenaar van ons leven, van ieders leven. Dat moeten wij zelfs volhouden als iemands lijden in onze ogen ondragelijk wordt. Het is aan de medische wetenschap gegeven het leven te beschermen om Gods wil, niet om dit leven te verkorten.

Wij zijn blij met de uitspraak van deze drie mannen.

D.F.

KASTEEL DRAKENSTEIN: Het Haags jeugdkoor heeft prins Claus en prins Willem-Alexander een vrolijke zanghulde gebracht. Op de foto prins Willem-Alexander op de arm van z'n vader temidden van de meisjes van het koor.

DOES TECHNOLOGY EXCLUDE THE HOLY SPIRIT?

by Edward R. Dayton,

director of Missions Advanced Research and Communications (MARC) Center

"How far can we come to depend upon the efficiency of our research and the superiority of our organization and equipment without coming to feel confident of our own abilities and therefore no longer in need of total dependence on the Holy Spirit?"

The question came from a missionary in Japan. "It seems to me," he said, "that Romans teaches that for God to use us we must first of all come to the conclusion we are not capable, through native ability, superior training or any amount of professional experience, to do anything spiritually of value. Only then does the walk in the Spirit begin and true eternal fruit result."

This missionary expressed what many Christians are feeling today. He is honestly trying to find the proper role of the Christian in a world which is rapidly becoming more dependent on the use of its own technology.

It takes only one strike of service personnel in a major U.S. city to show us how completely dependent we are on a vast interwoven web of support systems: communication, transportation, education, medical services and a wide variety of others. Finding the way is not easy. The world seems to be pressing us, limiting our freedom, stripping us of our individuality.

What then should be our attitude toward these systems with which we are inevitably involved? Should we try to operate through them, or in spite of them? Has God put them at our disposal for His glory? Or are they the product of man's sinful nature? If we use them, "how far can we come to depend upon the efficiency of our organization and equipment without coming to feel confident of our own abilities?"

These are important questions. To provide the answers we must see all human progress as being under the sovereignty of God. Furthermore, we must consciously rededicate to Him the gifts He has given us. All things are from God. He has written the rules for this universe. We can do nothing of ourselves. He honors those who give honor to Him.

This rather simple answer may not be easy to accept. We have been programmed and trained to think in other terms. We have placed "world" and Christianity in juxtaposition so as to equate the *world* with *worldliness*. We have forgotten that God created the world *for* man and told him to have dominion over it.

We are guilty of practicing a form of gnosticism that sets the *spiritual* over against the *material*. We tend to renounce not only worldliness but anything that falls outside our "Christian experience." We seem to have mental blocks to accepting all of creation as under the sovereignty of God. We need to recognize that God is not and will not be surprised by computers, heart transplants or even the chemical transfer of memory between human beings.

1. The Bible states clearly that the good news will be proclaimed throughout the whole world as a testimony to all nations (Matt. 24:14).

2. It is evident that men have been charged with the task (Matt. 28:19-20).

3. The Book of Acts pictures the apostles and disciples using all the means at hand — the boats of commerce, the cultural situation of the day, the logic of reasoned persuasion, the lessons of history, the communication networks of their time, the political system they were in.

4. God has always used men who were prepared and trained — Moses, Paul, David — as well as unskilled men.

5. The tremendous pressures of both the population and knowledge explosures will not allow us to reach all men in this generation if we insist on using the tools of the last generation, whether they be steamboats or card files.

Social anthropology can help us understand how to break through cultural barriers.

Systems approaches permit us to see the whole problem we face in its many variations.

Computers can leap barriers of time and man hours and help us to improve our thrust in preaching Christ in a meaningful manner.

Information systems and new organizational insights can open doors of cooperation and broad world strategy.

But what of my correspondent's question? Are we not in danger of becoming so wrapped up in the power and efficiency of our tools that we become man-centered rather than God-dependent? The answer is, and must be, YES. The risks are great.

But the risks are equaled by the potential. We need to understand both. Most Christians with a real desire to proclaim Jesus Christ like to believe they would be willing to face the dangers of death or privation. But the subtle and deadening effects of organizations that become ends in themselves, methods that become more exciting than the results, and drive for power and control that deadens the work of the Spirit in our lives are probably more difficult to understand and thus the more deadly.

For the first time in the history of Christianity it appears *humanly* possible to evangelize the world. This potential lies in our using every legitimate tool at hand to get on with the task. The dangers of failure are great. Will we neglect the potential because of the risks involved? God forbid! The armor of God is available to us. Let us put it on with courage and trust, and get on with the task.

World Vision Magazine

SUNSET

It is late evening
And I walk alone
On the soft white sand of the forsaken beach.
I am waiting for the moments
Of the setting of the sun.
Thus, after a while, I stop
To witness one of the most thrilling sights
That an eye can behold.
Slowly the sun goes down
In all her majestic splendour.
An array of brilliant colours surrounds her,
Scarlet, orange and a faint tinge of yellow.
It causes a beautiful reflection
In the still, glassy lake.
I stand in awe; humbled before God,
Knowing that this is His handiwork.
For a few precious minutes it lasts
But, steadily the sun disappears
Behind the horizon of the western sky
Until it is gone.
It leaves only a faint glow behind;
Then large clouds steal in place of the lingering light.
The golden reflection in the water
Slowly disappears also.
I hear the soft ripples
Of the waves gently lapping against the shore.
Now it is the twilight hour
And I retrace my steps
Back to my lodging place
The sunset I had just seen
Still heavily impressed in my mind,
But tomorrow evening I would come again.

Renita VanderMeulen.

Again: Finances

When we wrote the article in our September 20 issue about "Finances" we could expect reaction. Although we realize that the subject is not new, it is no doubt still timely. We know, too, that the subject is not popular. Let us assure our readers that in writing on the subject we did not have any particular person in mind.

We will give first an excerpt from the letters we received.

"The whole article is in my opinion based on a misunderstanding. In the Dutch Bible the word "woeker" is used, which means unfair overcharging. It is very recommendable when wealthy Christians lend their money free of interest, but they are also free to receive a reasonable interest if they need this or want it."

"Heeft u wel in uw beschouwing betrokken, dat Israel een gesloten huishouding was en wij in een heel ander economisch systeem leven? En wat met de zakenlieden die op afbetaling verkopen? Tenslotte waar gaan de mensen met hun geld heen als zij geen rente krijgen bij kerk, school, enz." (Did you consider that Israel was a closed community and that we live in an altogether different economic system? What about the business people who sell on credit? And lastly where do the people go with their money if they do not get interest from church, school, etc.)

"I dare say that if there is no place for "making a dollar", neither should one be required to "lose a dollar" from another — except maybe where circumstances clearly indicate the need for christian mercy on the part of the lender. If one is in a position to lend $5,000, it is not unreasonable to assume that one's marginal rate of income tax is (at least) about 30 to 35%. This should also be compensated for. Thus we are back at the 6% rate, at which the 'poor' lender does not receive any return on his money."

"Should you be able to convince people that they are doing wrong in lending money to the church at a (low) rate of interest, the result would be adverse. Rather than risking committing a sin, many will jump the other way and say: the Bible says it's O.K. to lend money at interest to a stranger, so we'll do that. So they buy debentures at say 7½% and the same Trust Company lends it to the church at 8½%, so now where are we? Instead of the church, the difference goes into the pocket of the Trust Company, but everything is nice and legal, isn't it?"

"Don't you feel that the people, who contribute much to the church, are more deserving a handshake rather than being chastized for 'taking advantage' of the Church?"

Someone else said to us: "never mind your article, I would like to have 8% on my money if I had it," and one of our ministers sent us a photocopy of the book by C. Smeenk "De ontwikkeling der maatschappij". This minister writes also that Calvin has clearly indicated that one cannot base himself on Holy Scriptures if he wants to condemn interest. He refers to the article by Prof. P. A. Diepenhorst in the "Christelijke Encyclopaedie".

This is what people have said and written, but we are sure that there are more who had some misgivings about the article.

To start with the last one, the book by C. Smeenk has not convinced us at all, since that deals mainly with interest in general. Mr. Smeenk gives a historical review of how people and even the state opposed to interest. That was not our point, however. We don't have difficulty with interest. Our main point was "the household of the faith".

The second letter, mentioned above, refers to that. The writer asked whether we did take into consideration that Israel was a closed community and that we live under totally different economic circumstances. We may answer that we did. The history of Israel has not been recorded to us that we should only take note of how life was under the ancient Israelites. Israel was the family of God, living by the promises of God. And on Pentecost this family has been enlarged. They don't live now by the promises of the coming Messiah, but by faith in the risen Saviour. Nevertheless, the pattern of living as the household of God, it seems to us, it not real in our thinking and in our living.

The trying to figure out how much we can charge without coming into collision with the law does not satisfy us. We don't live by the law in the same sense as the Israelites did. We live by grace and the law to us is a framework of how our life should be in gratitude.

No one is duty bound to put all his possessions at the disposal of the poor or of the church. We don't believe that the Bible requires this. But if in the church of God one of its members (or one of the churches) is in need, then we help if we have the money.

Could it be that we look too much at the financial sacrifices and consequences instead of considering the tremendous privilege that we may belong to the church of Jesus Christ? We would underline this more forcefully. Being a member of the church indicates that God has called us to belong to Him. This has a tremendous impact on our life. We wish that we were fully convinced of what this means. Our lives are not our own anymore. God has said that we are His, with all that we have. Our money, be it less or much, is not our money really, but God's money. And when there is need of money in the household of God, be it an individual or an organization, then we have to ask ourselves the question whether God wants us to give some of that money to the individual or to that organization, as a loan or as a gift. And God (not we) says: in that case no interest. What you do outside of the household of God is up to you, you may charge interest. What you do inside the household of God is up to Me, that is My concern.

One of the correspondents says that in following this principle, the result would be adverse. Rather than lending money to the church, people will say: we may charge interest from a stranger, so let's go to a stranger. Indeed, people could do this, but this would indicate a very low estimate of their church membership. And this is exactly what we want to tackle.

We want the church to be church, that is, the body of Jesus Christ. We want the church to be church, that is, taking care of one another, for God's sake. It is not our doing that we may belong, it is God's doing. In this new community of the saints the world should see the Saviour of the world. We do have a close community, we are created for eternity. That should come out in our dealing with one another, also financially.

D.F.

STAMPS FOR LITERATURE

During this past 8 months we have been able to print 8 more Evangelical books (5000 copies each edition) including the well-known classics **"To be near unto God"** by Abraham Kuyper and **"Immortality"** by Lorraine Boettner. We expect to print 8 more titles in the Winter and Spring months, at the rate of one book per month.

Some of our friends have wondered how many stamps are needed to subsidize the printing of a 250-page book. This depends on the kinds of postage stamps involved. By the way of example we could say that a 250-page book can be subsidized with any of the following combinations of postage stamps:

25 large foreign stamps (foreign other than Canada).

30 Canadian Commemorative (large rectangular) stamps.

30 U.S. Commemorative (large rectangular) stamps.

50 small foreign stamps (other than Canada).

120 small common US. or Canadian stamps.

Anyone of the above lots of stamps is enough to print a 250-page book. Please keep this in mind when sending stamps.

You can greatly help us by soaking and sorting U.S. and Canadian Commemorative stamps and keeping them separate from all the others. As you know these stamps are quite valuable, and they are even more valuable if they are soaked in lukewarm water, carefully separated from the paper without tearing or damaging them, and then sorted by the picture on the stamps. The others need not be soaked, if this is too much of a burden. However, we would appreciate your help in soaking and sorting the U.S. and Canadian (large) Commemorative stamps.

We need your continued help and prayers: Please speak to others about this ministry. Latin America needs good Evangelical literature and the demand is greater than we can supply.

David Vila, Coordinator.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(17)

Dominee Bruining telt in de vreemde straat de nummers van de huizen af, 65, 63, 61.... hij moet op 33 zijn, maar er zijn hier alleenstaande huizen, sommige zelfs nog met een tuin eromheen, dus ze heel vlug gaat het niet. 49, 47, 45.... zijn stap wordt trager nu hij het door hem gezochte nummer zo dicht nadert. Na het rampzalig gebeuren tijdens het laatste weekend, is z'n leven, dat na de wat rumoerige studentenjaren een tamelijk rustig pastorieleven was geworden, waarin de ups en downs uit de gemeente slechts een lichte deining gaven, geheel ontredderd en gehavend, nu heel z'n gemeente bijna ontworteld en uit haar voegen gerukt is en veel, zeer veel lege plaatsen heeft gekregen.

Nu loopt hij daar van de ene ontredderde mens naar de andere en soms heeft hij het gevoel of God zelf het is die hem nu bij de kraag heeft gegrepen en hem voortduwt op deze weg, waarop hij steeds gaan moet; er is geen ontkomen aan, hoe vaak hij weer struikelt en valt, naar het lijkt om nooit meer op te staan. Maar God houdt hem vast, heel stevig en sleurt hem wel verder, precies daar waar hij soms ook weg zou willen rennen, weg uit al deze jammer en verschrikking, weg ook van z'n taak, een taak die hij zelf heeft gekozen, een taak waarvoor hij roeping voelde, maar waarvan hij op geen stukken na kon peilen wat die zou inhouden.

Godsgezant is hij.

"Gods afgezant," is er een echo en in hem klinkt het spottend: "Dat ben jij nu."

Godsgezant! Hij kijkt naar z'n laarzen, die bemodderd zijn. Naar z'n gevlekte regenjas. In z'n neus is de scherpe, zilte geur van dood en verderf. Dat doet hem huiveren, zonder dat hij het koud heeft. Vanmorgen is hij met een vrachtauto naar hier komen rijden en in z'n hand heeft hij nu een briefje met adressen van gemeenteleden, van mensen, die plotseling betiteld zijn met het woord "evacué". Het staat boven aan het briefje: evacués, en dan volgen de namen. Het adres dat hij nu zoekt, is van Ellewien. Ellewien, die alleen is overgebleven.

Gedachten gaan vlug, ook als je op straat loopt, op een mooie drukke weg in een vreemde stad, waar je op de nummers moet letten. 41, 39 leest hij af. Deze taak, deze nieuwe taak in z'n domineesleven is hij begonnen, juist op het moment dat hij hem eigenlijk zeer bewust wilde ontvluchten. Dat was zondagmorgen, toen ze hem met z'n vrouw en z'n dochtertjes na een bange, doorwaakte nacht van de zolder haalden en met een bootje aan de dijk zetten, waar nog een paar huizen droog stonden. Toen hij zelf uit die boot stapte, dacht hij eraan dat het zondag was en dat z'n gemeente, die in z'n geheel in doodsnood verkeerde, nu z'n woorden niet nodig had, maar wel z'n daden. Het was op dat ogenblik ook wel het eenvoudigste geweest, het grijpen van die riemen. Immers, overal over het water schreeuwden en gilden mensen in doodsnood vanaf daken en uit bomen. Daarom was hij teruggesprongen in de boot en had een riem genomen, maar toen was op zijn riem, naast zijn eigen smalle, blanke hand de ruwe, bruin-verkeerde hand gekomen van ouderling Bos, die op z'n hurken in z'n duffel en met waterlaarzen aan in de storm op de dijk zat en de zware ketting van de boot vasthield, en vlak boven hem had diens stem, te midden van het tieren van de elementen geklonken: "Dominee, laat dit aan ons over. Daarginds zijn zoveel verslagenen, die uw troost nodig hebben." Dat "daarginds" was gepaard gegaan met een knik naar de huizen op de dijk, wáar de geredden voorlopig waren ondergebracht. Maar zijn eigen smalle hand had de riem vaster omklemd, want dit wilde hij. Dit roeien. Met heel je lichaam en al je kracht optornen tegen de elementen, mensenlevens afdwingen van die elementen. Maar naast zijn hand was die sterkere gebleven, niet dringend, maar dwingend. En weer had die stem boven hem door de storm geklonken: "Dominee, om deze enkele boot te bemannen hebben we mensen genoeg, maar niet om uw werk te doen." En toen pas was hij opgestaan om z'n plaats in de boot te verlaten. Een ogenblik stonden ze toen naast elkaar, aan de dijk, terwijl de hagelstenen hem in het gezicht sloegen. Hijzelf, de kleine, zich hulpeloos voelende dominee naast z'n grote, breedgeschouderde ouderling en in hem was verzet gekomen tegen het werk, dat hij zelf eens gekozen had en waartoe God hem nu ook riep en.... waarvoor hij nu angst had. Dat had die ouderling waarschijnlijk ook begrepen, want even had diens ruwe hand op z'n schouder gelegen, zwaar en toch niet neerdrukkend, eerder bemoedigend, en naast hem had diezelfde stem die hem eerst op z'n taak had gewezen geklonken: "Dominee, ik zal ook voor u bidden."

Dit alles had zich in een paar minuten afgespeeld, want veel tijd was er niet te verliezen. De slingerende boot was weer afgezet van de wal, ging terug in het woeste water, dat al een vreemde stank verspreidde.

Alleen was hij blijven staan in de storm op de dijk, die smal geworden was nu z'n voeten aan weerszijden waren overstroomd door de vloed. Nat en glibberig was de weg en uit de donkere wolken, die langs de grijze onstuimige lucht waren komen aandrijven, waren natte sneeuwvlokken neergeplekt op z'n donkere jas. En in hem had het toen gekreund en gepijnd om hen, die hij nog op de daken en in de bomen wist; toen was hij gegaan naar die paar huizen, waar verschrikte en ontzette mensen bijeen waren gehoopt.

Daar was Jochem bij hem gekomen, onder het slijk, z'n laarzen druipend van het water, z'n gezicht en handen gebarsten door het zilt en door de wind. "Ellewien, dominee, misschien kunt u uitvinden, waar zij is gebleven." En dominee had z'n nieuwe taak aanvaard.

Eens had hij gekozen en nu riep God hem om ook te gaan. Hij is al bij nummer 37 en ze meteen komt hij in een vreemd huis, waar niemand hem voor dominee aanziet. Ik zou willen, denkt hij, half met een glimlach, maar toch ook met zoveel ernst, dat hij geheel op de gedachte ingaat, dat ik een ambtsgewaad had. Even ziet hij de priesters en hogepriesters uit het Oude Testament voor zich. Z'n glimlach verdiept zich: ja, aan hen kon je tenminste zien dat zij dienstknechten van God waren. Ook nu weer heeft hij het gevoel dat hij toch maar een armzalig mens is. Iemand die z'n werk maar zeer povertjes kan doen, iemand die tot zaterdag zichzelf nog wel respecteerde, maar nu alleen een knecht is, een knechtje, dat niets heeft van zichzelf. Weer is het dan, of hij Gods hand voelt in z'n nek, hij loopt iets voorovergebogen en z'n voeten, die hij liefst traag wil laten gaan, zijn steeds achter bij z'n lichaam, dat wordt voortgedreven.

Nu is hij bij nummer 33 en het geeft hem een schok. Een huis met een tuin ervoor, denkt hij nuchter, terwijl hij aan het schuifje van het hekje morrelt. Hier moet Ellewien dus zijn. Ellewien, de bruid.

Z'n voeten gaan over het grintpad, sneller dan ze eerst op straat gingen. Alles zakt uit hem weg. Er is geen denken meer. Het is nu of Gods greep slapper is, nee, hij grijpt nu zelf God aan. In een gebed. Een gebed zonder mooi geformuleerde woorden en goed gestileerde zinnen, zoals zondags op de preekstoel. Een gebed, dat enkel bestaat uit losse gedachten, beelden misschien, van een man die het zelf niet kan, maar zich overgeeft aan God. Van een man die geheel doordrongen is van z'n roeping nu, een mens die ook te worstelen heeft met de vertwijfelingen, die op hem komen aanstormen. En ook te doen heeft met de vaak zo moeilijk te onderdrukken vraag van het "waarom".

Er is eerst nog het wachten in een vreemde kamer. Een deur die geopend wordt.

"Dag dominee!"

Hij ziet Ellewien verbleken, als ze hem begroet. Een vale grauwheid trekt langs haar gezicht en zelf voelt hij een rilling die z'n haren rechtop doet staan.

"Ellewien."

Hij zegt het zacht, haast eerbiedig, en in hem is nog de schroom om haar leed te benaderen. Hij grijpt haar handen en in de stilte die tussen hen valt zijn dezelfde gedachten en beelden, maar daartussen ook de kerk en de bruidsstoet.

"Kind, wat is het allemaal anders gegaan dan wij gedacht hadden."

Ellewien schuift een stoel voor hem aan, maar hij gaat nog niet zitten. "En jij bleef gespaard," zegt hij.

Haar ogen zien hem vreemd verwonderd aan, vernauwen zich iets.

"Ja," zegt hij, als om z'n eigen woorden te bevestigen.

En met een vreemde stem, waarin noch droefheid, noch blijdschap klinkt zegt ze: "En de anderen allemaal naar de hemel."

Ellewien maakt het dominee Bruining niet moeilijk, nu ze zelf zo rechtstreeks en gelovig dat antwoord gegeven heeft, maar haar houding is afwerend en haar woorden zijn onpersoonlijk, wat haarzelf betreft; ze huilt ook niet en ze jammert niet. Ze knikt instemmend als hij woorden van troost tot haar spreekt, maar haar blik blijft verwonderd. Het gesprek wordt vlotter als ze spreken over die dagen en nachten zo vol verschrikking. "Uw vrouw en kindertjes ook gered," weet Ellewien al.

"Ja, allemaal."

"Dat is heerlijk voor u."

"We hebben tot zondagmorgen op zolder gezeten en toen kwamen ze met een boot."

"O," zegt Ellewien en weer trekt ze grauw weg in haar gezicht bij al de herinneringen.

"Ze konden ons niet vinden, dominee, ons huis was al dadelijk weggeslagen." Ellewien krijgt nu weer meer kleur en haar stem wordt warmer, maar wat ze vertelt, doet ze met een paar woorden. "We hebben gezongen. Eerst niet, toen waren we eigenlijk alleen maar bang. Later wel, toen het weer nacht was en donker." Meer zegt ze er niet van, kan ze er ook niet van zeggen, maar het is genoeg. En er is iets anders, waar ze wel over kan spreken. "Dominee, u kent Rita wel, hè. Die laatste zaterdagavond is ze nog bij ons geweest. Ze heeft gespeeld toen wij zongen, moeder wil dat expres, omdat Rita er dan bij is en Rita weet dat ook wel en ze lacht erom, ze lachte er ook om toen ze wegging. Later zei ze nog, als ze ziek werd of oud misschien, dat ze het dan allemaal nog eens ging geloven. En zij is bij de eersten geweest, dominee, die heengingen. Maar ze kende de versjes, misschien heeft ze toch nog gegrepen."

"Ja dat kan zeker. We weten immers niet en we zullen het hier ook nooit weten, hoe God op het laatste ogenblik nog in de mensenharten werkt en hoe zij in haar nood misschien tot Hem heeft geroepen. We weten dat alleen van de man aan het kruis, die in z'n doodsnood tot Jezus riep. En we weten ook wat Jezus toen tot hem zei, Ellewien: Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn."

(Wordt vervolgd.)

How To Keep Your Mental Balance

by Rev. L. T. Schalkwijk

"I can't stand it any longer."

"*The children* get me on my nerves."

"*That boss* of mine drives me crazy."

"*My husband* is an immature boy. He is quite satisfied to let me solve our common financial problems all alone."

"*My wife* acts so strangely lately. Sometimes she just sits and stares. Can you come over to see her?' '

With an increasing frequency these and similar expressions can be heard in our congregations.

It boils down to the question: how to keep your mental balance?

To keep your body in balance is of utmost importance. Your sense of balance is located behind the ear. If this (e.g. by an ear infection) is damaged or temporarily disturbed, the patient falls, has difficulty to hold himself straight or to move forward.

Thus anyone who has lost *mental* balance is impeded in his progress. In serious cases it comes to an almost complete standstill of the mind.

"How to maintain a mental equilibrium?"

Recently I had the privilege of attending the Advanced Pastor's Training Course at Pine Rest Christian Hospital. I asked the above question to a psychiatrist 1), a psychologist 2), a chaplain, a social worker and a therapist 3).

The answers given varied, but of utmost importance seems to be to keep *communicating.*

People who keep their feeling of anxiety-anger-frustration to themselves and do not share them with others, are more liable to become unbalanced inwardly. These persons are often those who outwardly display a false front of "poise" (binnenvetters, die alles oppotten).

Since the fall in Paradise, every human being has his or her fears. *Share* them in prayer with God, in conversation with those you can trust. If we let down our defences, we will also be more capable of allowing another to give *us* "a piece of his mind".

Next to communicating I found the most striking in all answers a warning against being *driven* by circumstances.

An accountant may *drive* himself relentlessly to meet an income tax deadline; a mother tries to beat time since the children's clothing *must* be ready before start of school; a farmer may not be able to sleep at night after a strenuous day in the field, for he is all nerved up by trying to finish before rainfall. Or a student may have a breakdown two weeks before final examination. Deadlines, deadlines, deadlines . . . .

Some at last get a feeling as if they were walking on a tight rope: any moment they may *lose their balance* and plunge into the Niagara Falls, to be swept away by the torrents of life.

A solution cannot be glibly given, but it is good to recognize some *causes* of such a high strung feeling. There is a truth in the rude expression: "it *drives* me crazy".

Even though an ounce of prevention is better than a pound of cure, not all (mental) illness can be prevented. A football player may try to prevent pneumonia by throwing a blanket around him after a "hot" play, but this does not take away the cold fact that some people just have a disposition to catch a cold more easily than others.

To improve your mental health you may find some stimulating ideas in "The Art of Christian Living." This book was written by Rev. R. Heynen, who served for the past 25 years as hospital pastor at Pine Rest. 4)

The work was translated into Dutch 5) and German 6). Editions in Swedish and Japanese are in preparation. Pine Rest also has its own SWIM program for adolescents: *S*ummer *W*orkshop *I*n *M*ental *H*ealth. 7)

View of the new Mulder Therapy Center of Pine Rest Christian Hospital in Grand Rapids, Michigan.

At the end of this week of studies I saw more clearly than ever before, the urgent need for our own Christian mental hospital in Canada.

An immigrant situation calls for special studies of problems of first generation immigrants. But it is a well-known fact that the *second* generation also faces unique tensions. These second-generation strains are often (consciously or unconsciously) suppressed and are therefore more dangerous.

Valuable insights might be gained in a research seeking to discover whether there is — pro rata — less mental illness among our people in Western Canada, in comparison to some Eastern provinces. And if so, why?

Let us work for the promotion of a Christian Psychiatric Hospital in Canada. Show that you can *share: communicate* some dollars to Salem Christian Sanitarium Association. 8)

And let us hold hands with each other in prayer.

Notes:

1. A psychiatrist has an M.D. degree (medical doctor).
2. A psychologist analyzes a patient's character and underlying problems, but does not prescribe drugs. He generally has a Ph.D. degree.
3. A therapist has guidance of patient's games and work, scientifically directed toward the goal of rehabilitation.
4. Rev. Heynen also wrote: "The Secret of Christian Family Living."
5. De Kunst om als Christen te leven."
6. "Die Kunst als Christ zu leben."
7. Several who took this course went on to the Pine Rest Practical Nursing School. Young People who are interested can write to: Pine Rest Christian Hospital, 6850 S. Division Ave., Grand Rapds, Michigan 49508, USA.
8. c/o Rev. J. Van Harmelen, sec.-treas., R.R. 2, Box 33, Whitby, Ont.

THE WORLD AROUND US

The case of the Falklands

Another laughable international dispute

The case of the Falkland Islands seems a manifestation of the theory that man is really very small minded and is not capable of rising to great heights for a very long period of time. The Falklands are a group of islands which form an archipelago of about 200 small and two large islands enclosed within a rectangle of 120 by 60 miles, lying some 300 miles off Patagonia and 250 miles from the entrance of the Magellan Straits. Only the two large islands are inhabited, and the approximately 2,000 people living there exist from the raising of sheep, and selling the wool wherever they can. The climate is bad, the islands are rocky and infertile, and the existence is bleak. Yet, these islands almost precipitated a war between Britain, France and Spain in 1770, and for the past half century have set ill feeling between Britain and Argentina to such an extent that in December of 1965 the question over control of the islands was placed on the agenda of the General Assembly of the United Nations.

The whole question of ownership could be called comic-opera and written off as a silly farce on the part of a few individuals if it had not dragged on for so long and if virtually the whole of Argentina had not made it a "national cause" at least a few times over the past years. Just because the whole argument is so silly it is an indication that we, supposedly living in an enlightened and scientific world, are not so far removed from the people who went to war because a sea captain allegedly had his ear cut off by the commander from another nations' vessel (the war of Jenkins Ear between Britain and Spain). The whole question is so silly because Britain would be quite willing to give up the islands since it reminds her of her colonial past, but the islanders do not want to come under the rule of Argentina and wish to maintain the **status quo,** while on the other hand Argentina does not really have any use for the islands since they do not have any commercial value, do not possess minerals and are not needed as refueling stations since they are too close to the coast to be efficient.

Just who discovered the islands first is not certain. The first people to colonize the islands were the French in 1764, but they soon ran into difficulty because Spain claimed dominion over all of South America except those parts occupied by the Portuguese, so a deal was made between France and Spain whereby the French settlers left the islands in return for a large sum of money the Spaniards paid the French government. Meanwhile, the British were looking for a good harbour in that part of the world and set up a post on another island. The Spaniards sent a force of 1,400 men, and the small British garrison was forced to surrender. This almost brought about the war in 1770. The issue was settled without a war, with the Spaniards remaining on one island which they used as a prison settlement. The British remained on West Falkland for a few years, but finding the cost of the upkeep of the post too high, vacated the island leaving a plaque behind saying that the colours were left flying and that the island was still a British possession. When Argentina obtained her independence in the nineteenth century, she insisted that all the old Spanish claims were now transferred to her, and consequently that she had a right to the Falklands. She further strengthened her claims by going back to the papal bull of 1493, granting Spain all territory in the Indies to the West, and Portugal all territory to the east, of a line drawn from Pole to Pole 100 leagues west of the Azores and Cape Verde Islands. This arrangement was subsequently modified by the Treaty of Tordesillas of 1494, between Spain and Portugal, by which the demarcation line was set 370 leagues west of the Cape Verde Islands.

To confuse the issue even more, the United States now came into the picture. In 1810 Spain withdrew its settlement from the islands, and an energetic Argentine, Lolius Vernet, set up a settlement there and declared himself to be governor of the islands. He became angry at American fishing boats that fished in the vicinity of the islands and in 1831 captured three of them and took one of them to Buenos Aires to stand trial. Unfortunately for Vernet, the U.S.S. **Lexington** appeared in the River Plate, and the commander of the war ship, on hearing the story, immediately set sail for the islands, arrested the people there, destroyed the battery and armament he found there and declared the island free of all government. This act so incensed the Argentine government that diplomatic relations were suspended for eleven years between the governments, and that the question of reparation was kept alive by Argentina for the rest of the century. Britain, in the meantime, returned to the islands in 1833, raised its flag, sent a few colonists and in 1834 a governor, and claimed that they now had undisputed right of the Falklands since they had held it to begin with and had never recognized the claim of Argentina, that they had occupied a group of islands that did not have any inhabitants and thus was theirs by right of settlement, and that the islands had been declared to be without government by the United States, and could therefore be settled by whoever got there first.

Now, some 130 years later, the question of ownership is still hotly discussed in Argentina. During the 1950s, when General Perón was in power, slogans on banners and buildings stridently proclaiming: "Englishmen, give us back the Malvinas (the Argentine's name for the Falklands)!" were accepted as part of the **perónista** technique of bidding for popular support by playing upon the xenophobic passions of the masses. But even after Pérón had been driven into exile, the same slogans return with monotonous regularity year after year. In 1966, the Argentine Government created the Falkland Islands and Dependencies Institute and National Museum to be housed in a building under the control of the minister of foreign affairs. The object of the Institute was "to stimulate the national conscience" to demand the return of the Islands to Argentina. In September of 1966, a group of 20 young extremists staged an 'invasion' of the island and the publicity which they received was so extensive that they became national heroes overnight. They were praised by the 62 pro-Perón trade unions and the General Confederation of Labour threatened a 24-hour general strike if the extremists were punished for their patriotic action.

The public in Britain was for many years unaware of what was going on, and the government was quite unconcerned. The increasing publicity of the last few years, however, has brought more people into the picture, and more opinions are now given. The British government would be quite willing to give the islands away since they have no material value for Britain, but the fact that the islanders wish to remain under Britain has put much weight in favour of retaining the islands, since the policy of self-determination of peoples is very strong today. The islands were of importance to Britain in the past two world wars as refueling bases for her naval and transport vessels and as a base for operations against German raiders, but this use is now also ended with more modern ships and different methods of propulsion. The only reason then that Britain retains control is the public pressure at home and the desire of the inhabitants of the island. (The islanders have threatened to leave the islands and return to Britain or some other country if they are forced to come under Argentine domination.)

And so the dispute over a group of sparcely settled, cold and damp islands, sitting far away in the South Atlantic continues. It is a dispute which is a monument to the intransigence and foolishness of men and nations.

J. J. Bout.

CAMPUS REPORT

Last summer the city of Washington had its shacktown, "Resurrection City", to draw attention to the condition of the "poor people"; this fall the University of Toronto had its Tent City, right in the middle of the campus of beautiful Hart House. This city of tents was erected by the students to dramatize their need for better and cheaper housing. They complain that landlords are exploiting them, and that even so suitable rooms are not to be found. A good bit of this is due to the rapid expansion of the university, which swallows up large old homes which once housed many students. Each year there are fewer homes for more students; the inevitable result is overcrowding.

Among these crowds of overcrowded students are our Reformed students; they make up only a small percentage of the giant student body, and they threaten to get lost in the crowd — in more ways than one. It takes effort on their part and on the part of the church to involve them in Christian fellowship and worship and to find their way as Christians on a secular campus. The Christian Reformed Church shows its awareness of the crisis that exists on the campus, by being engaged in campus ministry. This is carried on under the Board of Home Missions in many places in the U.S.A., and now also in Canada, where I have just begun my work in Toronto and Hamilton.

In campus ministry the church attempts to bring the good news about Jesus Christ to the campus community. The unrest and confusion at our universities is indication enough of how much this vital area of our nation needs Christ. We try to reach out to those who do not know Him yet, so that they may find new hope and meaning for their living and studying. We also try to minister to our own youth who study here, so that they may not be lost in the crowd.

If we are going to reach our Reformed students, we have to know who they are and where they live, so that the church can visit them and involve them in its fellowship. Consistories or parents of students can help the church minister to their students by sending their names and addresses to the nearest church or campus minister. (For the Christian Reformed Church see page 362 of 1968 YEARBOOK; for Toronto & Hamilton write Rev. M. N. Greidanus, 2 Avonhill Court, Willowdale, Ont.)

Tent City and other demonstrations are signs of the fact that today's students will not be pushed around; they will not settle for the same old courses any more; they want meaning and purpose in their education. What an opportunity for the church and for our Christian students to show them the way to meaningful service! Please pray that our Lord will be with us all in this difficult job.

M. N. Greidanus.

World Relief in the Mission of the Church

by Dr. PAUL G. SCHROTENBOER

3

The moot problem of world relief is that one cannot really help needy persons in the most distressed areas in developing countries with material aid **unless he also changes their basic attitude toward life.** Self-interest must give way for concern for others. Unless a spirit of mutual helpfulness pervades a community, there will likely be no lasting effects of money well given but poorly spent.

Besides a new attitude, there must come a better understanding of societal structure, of beneficial ways of living together in society. This means education. If one had to choose between material relief and education, the choice should be made resolutely for the latter. This choice indicates a preference for long range benefits over the immediate relief of want.

If this sounds cruel, one should stop to think that giving material relief without changing the underlying social and religious conditions which have produced the distress, as those Indonesian students stated, is like trying to fill a bottomless pit. Actually, the providing of 'unproductive' foodstuffs and clothing that is merely incidental to the life of the community may have the detrimental effect of making the recipients less content with their sad lot when they can do nothing about it.

If it is true that education is strategically important in the whole range of giving relief, it is also true that education in itself does not automatically provide the solution.

In Indonesia there are presently some 6,000 unemployed university graduates. At the same time there is a shortage of skilled workers who could be trained in a technical high school. In Palembang we saw a small factory, which was vacant because there was no one to operate the fairly simple machines. In Central Java we visited a cotton factory in which most of the hand looms were idle because of lack of material. University education gives prestige but other forms of education may offer greater opportunities for service at the present time. There is essentially no difference in terms of basic attitude between the man who removed the plank from the bridge floor and the university graduate who obtained an education without considering how and where he could use it to serve his fellows.

The education that is needed to alleviate poverty in developing countries should set as its goal the instilling of mutual helpfulness and service, of love and concern for man's neighbours. This means a change of heart.

In its program of world relief as well as of evangelism, the church has long been caught on the horns of the dilemma: either save the individual or 'evangelize' the social structure. There is no answer to the question which of these should we do, simply because no correct answer can be given to a wrong question. There is no full salvation for man apart from a change in his pre-Christian pattern of social living. There is also no hope for the renewal of society without the regeneration of the persons who comprise and especially those who direct the new society. Although we would rather speak of a reformation of societal structures than of their evangelization, in any case not only man but society as well must be renewed. The gospel should direct man's way, as well in his public style of living in school, state, industry, and voluntary assocations as in his personal attitudes and activities.

Unless the goal of world relief includes the renewal of social structures, it is doomed to limit its effect to the incidental, short term alleviation of distress. But this renewal is not the task of world relief only. This is the goal of the entire Christian mission.

An attempt to renew society is being made in Indonesia on the Island of Sumba where the world relief agency of the Reformed Churches in the Netherlands is constructing an agricultural experiment station to develop new strains of rice and to provide training in improved methods of production, and the breeding of cattle. This can have far greater beneficial effect on the material welfare of the island and its 300,000 inhabitants than the distribution of rice and cattle.

However, this kind of education, important as it is, is not complete in itself. It too can be misdirected. It could lead to a greater stress upon material things, to the attitude which we call materialism. For that matter, and for the same reason, all material relief is incomplete in itself. Each form of Christian service needs the other. The various kinds of service are inter-related much the same way as are the limbs and organs of the human body.

The chain of thoughts followed this far leads us to conclude that material relief should be given in the closest conjunction with the proclamation of the gospel of Jesus Christ. It should also be directed by the gospel. But then, not by a gospel that is conceived in the narrow sense of a concern only for the soul of man for the life to come. The gospel covers life in its entirety: it proclaims redemption for man, the forgiveness of sins and eternal life as well as the lordship and redemption of Christ for the entirety of human society. **The goal of missions, therefore, should not be merely the erection of a new church, but the building of a new Christian community with all its many facets in every life zone.**

The greatest power in the world is the Word of God. It opens up and lays bare the human heart. It turns man around so that the direction of his life and the attitudes of his mind do an about face. It creates new attitudes and concerns. It brings man into a fellowship of love, the body of Christ. It shows to man that in this fellowship no individuals are cut off from other individuals, for here there are only 'members', all of which must be as concerned with the interest of others as with their own. All of them are parts of a 'body', a task force to exercise Christian discipleship in God's world.

If we carry on relief work apart from the proclamation of the gospel, we run the danger of promoting a secular humanism which finds its chief goal in man's welfare in this world. If we carry on mission work in a narrow sense, with no concern for man's body and his physical environment we flirt with the evil of a narrowly conceived gospel that would save some persons but will have no direct and lasting influence upon society.

The Christian church should be able to unite in one comprehensive program the two activities of giving to the poor and proclaiming the love of Christ for lost sinners, without losing the gospel for men and without disregarding the power of the gospel for human society.

Think what a difference it might have made if the Christian mission in China had enabled the Christians there to take such a responsible role in society that they could have combatted effectively the corruption in the regime of Chang Kai Shek and could have averted the Communist take over. The fate of the church in China today (according to reports, it is virtually non-existent) should alert us to the inadequacy of a mission that does not take a view of Christian mission that is not comprehensive. The development of missions which have shifted the emphasis from the saving of men to social improvement should alert us, no less, to the danger of performing works of social and economic improvement which are not driven by the love of God in Jesus Christ and then substitutes the goal of the secular city for a vision of the city whose architect and builder is God.

The Annual Meeting of the "Women's Action for AACS"

On Saturday, Sept. 14, about 22 ladies gathered together in the basement of the Weston CRC to discuss the business of the "Women's Action for AACS" and to hear an inspiring address by Rev. M. De Vries.

Our president, Mrs. Vandezande, opened the meeting and then welcomed all those present, especially Mr. J. Hultink who later brought greetings from the AACS. The secretary's report showed that much work had been done this first year with many new locals having been set up. The treasurer reported that over $700 had been collected so far for a gift to the AACS. Much business was discussed and the questions of the ladies were answered before we had dinner. Each district secretary gave a report on the work in her district. All were thanked for the tremendous amount of work that they had done.

In the afternoon Rev. DeVries spoke to us on "What Are We Working For?" Basing his message on Rev. 5 he challenged us to work for Christ who has been given all power on heaven and earth. This gives us reason to go on working since Christ has already won the crucial battle at Easter and we can continue to sing this song until Christ's return. In answer to the question is the AACS really necessary he stated unequivocally yes. If Christ is King, Lord of education, then despite the difficulties there must be room for Christian education and the AACS. What are we then working for? To make it possible for all young people in university to realize that Christ is the Lord of Education. We help but in a small way with our pennies and our prayers but ours is the promise that our work is not in vain.

Mrs. Vandezande thanked all those who had helped to make such an enjoyable day and especially the speaker who gave us the true purpose for having the "Women's Action for AACS."

De wurm

(proeve van moderne allegorische dichtkunst, beleefd opgedragen aan L.Pr.)

Er zit een wurm in onze juttepeer,
dat weten we nu zo zoetjes aan wel zeker.
Het ligt misschien, wie weet, wel aan de kweker
of aan de groenteman, of aan het weer.

De ene mens denkt aldoor vol verdriet:
"Hoe-komt-die-wurm-erin?" — Hij wil het wéten!
De and're mens wil nooit meer peren eten,
Maar dat is overdreven, vindt-U-niet?

Dan is er altijd ook nog wel de man,
zo één, die denkt de wurm er uit te krijgen
door bovenmatig met zn vuist te dreigen,
maar nebbesj, zeg, dáár schrikt de wurm niet van.

Er zijn er ook, die houden zó van fruit
dat zij de peer met wurm en al verslinden,
en zeggen dat ze 't overhéérlijk vinden —
(maar in het donker spuwen ze 'm uit).

En daar, op 't seminarie, zit er een
die zegt: Het IS geen peer, het is een APPEL!
Ik zeg maar zo: wat-maak-je-je-te-sappel,
alla — een wurm!
Ik eet er maar omheen.

B. Bokhout.

Proeve van een allegorisch antwoord, met dezelfde eerbied opgedragen aan B. Bokhout.

Bekoorlijk zijn de klanken van de blokfluit,
Bespeeld door onze tolerante Bokhout.

Hoe schoon is het, zegt hij, en hoe verheven,
Als wurmen en als peren saam te leven.

Waarom te wurmen over splintervragen,
Die aan geen dieper-denkend mens behagen?

Dat wurmen wurmen zijn, moet nog bewezen;
Een peer zou ook een appel kunnen wezen.

Wat weten wij? — in elk geval heel weinig.
Hoe denken wij? — in geen geval rechtlijnig.

Misschien is mist te kiezen boven klaarheid,
Misschien een mythe mantel van de waarheid.

Misschien was Adam Jan en alleman:
Een ieder denkt er zo het zijne van.

Aan ieder zijn menu: wat is ons weten?
Peren en wurmen en dan: smaak'lijk eten!

L.Pr.

OLIE OP DE GOLVEN

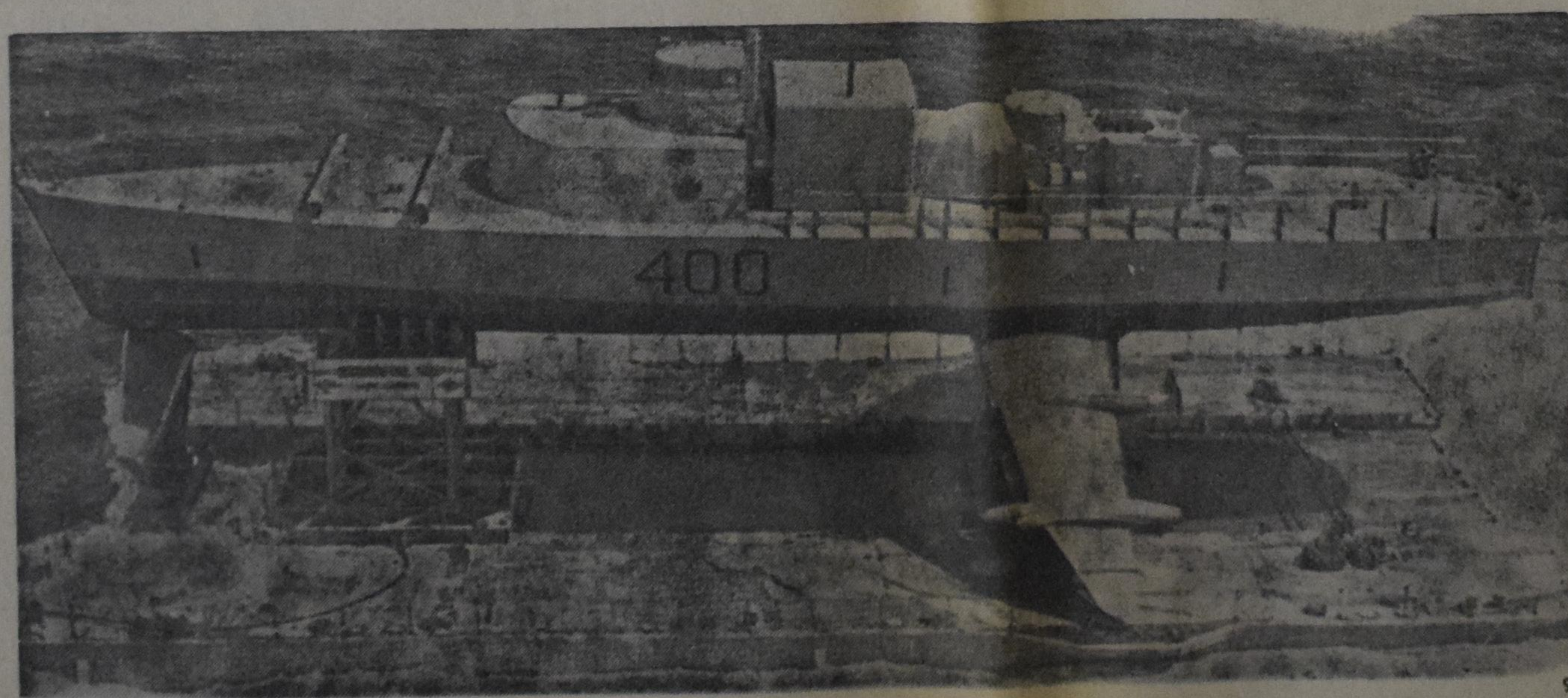
Hulpovereenkomst tussen acht landen

Indien de Noordzee in de nabije toekomst ooit door oliepest geteisterd zou worden, zullen de omliggende landen een dergelijke vervuiling van de zee voor hun kusten voortaan gezamenlijk bestrijden. Op een Duitse loodsboot en op het eiland Helgoland zijn onlangs deskundigen uit Engeland, Noorwegen, Zweden, Denemarken, België, Nederland, Frankrijk en Duitsland bijeen gekomen om de noodzakelijke voorzorgs- en afweermaatregelen te bespreken. Het resultaat: een verdrag waarin ieder van de acht Noordzeelanden zich verplicht om in geval van dreigende olievervuiling voor de kusten van een van de lidstaten "alle mogelijke hulp te bieden."

Een dergelijke overeenkomst is tot dusver uniek in de wereld en zal vermoedelijk het uitgangspunt voor overeenkomstige maatregelen in andere kunstgebieden gaan vormen. Naar tijdens de bijeenkomsten bleek, heeft Zweden reeds contact opgenomen met andere Oostzee-landen met de bedoeling om een soortgelijke overeenkomst tot stand te brengen. Het verdrag inzake het Noordzee-gebied zal begin 1969 ingaan. Hetgeen echter geenszins uitsluit, dat het in geval van acuut gevaar per omgaande zou worden toegepast.

De Noordzee is in acht zônes ingedeeld. De verantwoordelijkheid voor elke zône apart berust bij het aangrenzende land. Het gebied voor de Engelse kust vormt verreweg het grootste observatiegebied. Hieraan grenzen de zônes, die door Noorwegen, Denemarken en de Duitse Bondsrepubliek worden gecontroleerd. Zodra olievervuiling wordt geconstateerd, is elk verantwoordelijk land verplicht om het gevaar te controleren en te bestrijden. Bovendien moet het de omliggende landen per omgaande inlichten over de situatie in de bedreigde zône en over getroffen afweer-maatregelen. Elk van de acht lidstaten stelt een eigen organisatie ter bestrijding van oliepest in. In de overeenkomst is vastgesteld, dat elk land voor de bestrijdingskosten in zijn eigen contrôle-gebied opkomt. Ook als de bestrijdingsmaatregelen zich uit zouden strekken tot voor de kusten van een ander land. Men is er van uitgegaan, dat aldus ontstane onkosten op den duur door elkaar zullen worden gedekt.

De besprekingen op de loodsboot en op Helgoland bleven echter niet beperkt tot het vaststellen van de voorwaarden van de overeenkomst. Men wisselde eveneens ervaringen op organisatorisch, technisch en wetenschappelijk terrein uit. Olievervuiling kan volgens de meest vooruitstrevende inzichten het best bestreden worden door het vuil niet op zee zelf te lijf te gaan, maar het rustig aan te laten spoelen en op de stranden te vernietigen. De Duitse centrale ter bestrijding van oliepest, werd in Cuxhaven gevestigd. Men heeft aldaar 52.000 liter chemische stoffen opgeslagen, die onmiddellijk kunnen worden ingezet. Bovendien kan de chemische industrie van de bondsrepubliek op elk gewenst ogenblik grote hoeveelheden van deze stof aanmaken.

DE NIEUWE CANADESE HYDROFOIL "BRAS D'OR" die in Halifax arriveerde lijkt op een schip met vleugels. Met dit vaartuig, dat in Sorel in Quebec werd gebouwd en op een soort skies over het water glijdt, gaat men deze maand buiten Halifax proefvaren. — CP Photo.

De Oorspronkelijke Canadezen

door Frederick J. Terrence

IX

(Can. Scene) — De Cree Indianen waren over een enorm gebied verspreid, van ten zuiden van de Hudson en James Bay tot het Ojibwa gebied en westelijk tot aan het gebied tussen de North Saskatchewan en Athabasca rivieren. Zij waren zwervers die nooit rust hadden. In de beboste gebieden woonden zij in van berkenbast gemaakte wigwams, terwijl zij die in de noordelijker gebieden woonden hun wigwam bedekten met de bast van de pijnboom of met huiden van de kariboe. Zij waren verdeeld in twee grote groepen — de Plains Cree Indianen die op de prairies rondzwierven en de Woodland Cree Indianen die in de bossen verblijf hielden. Door de grote verschillen in klimaat e.d. ontwikkelden zich verschillende zeden en gewoonten tussen deze twee groepen. Zij trokken in groepen rond en namen vaak gewoonten over van stammen waarmee zij in aanraking kwamen. Ten zuiden van de James Bay werden bijvoorbeeld pannen gebruikt die van zeepsteen werden gemaakt, een gewoonte die zij overgenomen hadden van de Eskimo's. In het westen werden de dierenhuiden schoongeschrapt met een beitelachtig voorwerp dat overeenkwam met het mes dat door de Plains Indianen werd gebruikt, terwijl in het gebied rondom de Hudson Bay weer een heel ander soort mes werd gebruikt zoals zij dat hadden gezien van de Eskimo vrouwen. In de noordelijke gebieden maakten zij jassen en dekens van konijnenvellen of van warm, zacht kariboebont. Zij maakten geen matten of manden en hadden een afschuw van vissen. Zij joegen op de kariboe, de moose, de bever en op beren, maar voor opslag voor het winterseizoen strikten zij voornamelijk hazen. In de herfst verschalkten zij grote hoeveelheden eenden en ganzen, terwijl zij gedurende de winter ook korhoenen en sneeuwhoenen vingen.

De Cree Indianen kenden niet het formele huwelijk. Zij volgden de gewoonte van de Ojibwa Indianen waarbij de nieuwe schoonzoon gedurende een jaar zijn schoonouders moest dienen. De Cree Indianen waren vriendelijk voor weduwen en wezen, maar oude mensen die niet meer mee konden lieten zij eenvoudig achter, of zij doodden hen op hun eigen verzoek.

Zij waren doodsbang van hekserij; hun medicijnmannen hadden meer te vertellen dan hun opperhoofden. In sommige streken zwaaide de Medicine Society — op dezelfde wijze als bij de Ojibwa — de scepter, en de jagers droegen een "medicine bag", zoals zij dat gezien hadden van de Ojibwa Indianen. Zij hielden erg van tatoeëringen.

De Cree vrouwen waren de mooiste vrouwen van alle Indianenstammen in Canada. Zij hadden prachtige figuren en regelmatige gezichten. Tegen het einde van de 18de eeuw werden zij getroffen door een pokkenepidemie, waardoor een groot aantal van hen het leven verloor. Dit herhaalde zich in 1838. Intussen waren zij in contact gekomen met alcohol, die door de blanken werd verkocht, hetgeen tot veel ellende leidde. Daarbij kwam nog dat de Blackfeet Indianen hen begonnen te vervolgen. Ook in later jaren bleven zij niet voor rampen gespaard. Duizenden vielen in 1908, 1909 en 1917 als slachtoffers van influenza epidemieën.

De stam heeft dit alles echter overleefd en thans bedraagt hun aantal weer ongeveer 20.000. In de noordelijke gebieden van Canada proberen zij nog steeds in hun levensonderhoud te voorzien met jagen en strikken, terwijl sommigen landbouwer geworden zijn. Door de zich steeds uitbreiden civilisatie wordt hun gebied echter steeds kleiner en dat maakt hun problemen bijna onoverkomelijk. Het lot van de Cree Indianen is onzeker, en het heeft de aandacht van de Canadese autoriteiten die hun uiterste best doen deze mensen in de maatschappij op te nemen, maar tot nu toe heeft men hiermee niet veel succes gehad.

Jaarlijkse Gezinsweek van de Kerken

Van 20-27 oktober 1968 wordt door de kerken in Nederland de jaarlijkse gezinsweek gehouden. Deze wordt georganiseerd door de gezinsweekcommissie, waarin vertegenwoordigd zijn: de hervormde kerk, de gereformeerde kerken, de evangelisch lutherse kerk, de remonstrantse broederschap, het leger des heils, de christelijke gereformeerde kerken en de oud-katholieke kerk. Het thema dit jaar is: gezin en ruimte.

De ruimte is in het kleine en overbevolkte Nederland een groot probleem geworden. De woningen worden steeds dichter op elkaar gebouwd, vooral in de grote steden waar men enorme flatgebouwen ziet verrijzen. Desondanks is er nog niet voor ieder gezin een goed tehuis.

Een boekje, samengesteld door de commissie bevat artikelen over dit thema o.a. wat de bijbel over wonen zegt, de ruimte voor het gezin, voor de jeugd, voor de bejaarde en de betekenis van dorp of buurt.

NETHERLANDS SCHOLARSHIPS FOR CANADIANS

The Netherlands Government has announced that five scholarships for the academic year 1969-1970 will be made available to Canadian citizens wishing to study in the Netherlands.

The value of the scholarships, which have been awarded annually since 1951, is 5000 guilders (approximately Can. $1,480.00) plus free tuition for any course included in the regular program of a university or institute on university level.

Successful candidates will receive 750 guilders (approximately Can. $222.—) for transatlantic travel expenses plus 200 guilders (approximately Can. $59.00) book allowance.

Assistance may also be given for emergency medical treatment if required.

Eligible for these scholarships are university students and researchers working at the graduate level; creative artists should have sufficient training and experience to take advanced work. It is recommended that candidates have a working knowledge of the Dutch language.

Applications should be sent to the Director of Awards, AUCC, 151 Slater Street, Ottawa 4, Ontario. The closing date is December 31, 1968.

CANADIAN SCHOLARSHIP WINNERS

This year's winners of the Netherlands Government Scholarships for the academic year starting this month are:

Duncan Hay, M.Sc., of Vancouver, B.C., who will attend the International Course in Hydraulic and Sanitary Engineering at Delft Technological University.

Jake V. Th. Knoppers, B.A., of Dollard des Ormeaux, Quebec, to prepare a historical thesis (on Western Historiography on Russian Czar Peter the Great) at Leyden University.

Nil Parent of Quebec City, to continue his music composition studies at Utrecht University (Studio for Electronic Music).

Harry A. Van Belle, B.A., of Hamilton, Ontario, who will continue his studies in psychology at the Free University of Amsterdam.

Garth S. J. P. Van der Kamp, M.Sc., of New Westminster, B.C., who will enroll at Delft Technological University.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE AUGUST PROBLEMS

All the August problems had very simple solutions. They were either "merediths" (such problems imply a total number of units from 8 to 12) or "miniatures" (the number does not exceed 7).

No. 312 (Seiferheld)
The only possible solution is 1. Q-N7 with the following variations:
1. —, P-R8/Q?; 2. QxQ mate.
1. —, P-N7; 2. Q-N3 ch, P-N6; 3. QxQP mate.

No. 313 (Anonymous)
1. Q-Q2, thr. 2. K-B4 disc. mate.

No. 314 (Fabel)
1. R-R3, B-B7; 2. R-N2!! with 3. R-N1 mate or RxP mate.

No. 315 (Maszmann)
1. Q-N4, thr. 2. Q-N2 mate. Rook and Bishop interfere each other: after 1. —, B-N6; 3. Q-B3 mate follows and after 1. —, R-N6; 3. N-B2 mate.

DUTCH

No. 312. Dg8, b2; 2. Dg3 sch., b3; 3. Dd6: mat, of 1. Dg7, a1D; 2. Da1: mat.
No. 313. Dd2, dr. 2. Kc4 aftrekmat.
No. 314. Ta3, Lc2; 2. Tb2, onv.; 3. Ta2: mat of Tb1 mat.
No. 315. Db4, dr. 2. Db2 mat.

Zwijgen

Als je goed kunt luisteren, een goed verstaander bent dus, kun je voor je omgeving van onschatbare waarde zijn. Bedenk echter, dat een pasklare oplossing voor het aangehoorde probleem heus niet altijd verwacht wordt.

Een luisterend oor en een bemoedigend woord zijn in veel gevallen al voldoende. Wéét u inderdaad raad, zo veel te beter, maar ga er niet van uit dat u, omdat u dus goed kunt luisteren, die goede raad ook automatisch tot uw beschikking hebt.

Dan is er nog iets, waarmee wij allen, of we nu goede verstaanders zijn of niet, onze omgeving van dienst kunnen zijn. Misschien zelfs nog méér dan met goed luisteren, en dat is met zwijgen! Voor de meesten van óns is dat een hele kunst. Het is echter een kunst die wij onszelf, met God's hulp en als wij het werkelijk willen, wel aan kunnen leren. Ook is het zeer de moeite waard. Gaat u maar na: een klein kind dat in het volste vertrouwen zijn moeder deelgenoot maakt van zijn geheimpjes, voelt zich genomen als moeder wat later aan de visite vertelt met wat voor leuke of lieve of typische dingen die Jantje toch altijd bij haar komt.

En de moeder, die met een vertederd lachje haar teen-age zoon aanhoort als hij haar links en verlegen zijn eerste verliefdheid bekent, is dat vertrouwen niet waard als zij er de andere dag met haar getrouwde dochter die op bezoek is, om zit te ginnegappen!

Wat zou de sfeer in veel gemeenten een stuk verbeteren als er meer gezwegen werd! Moeten we het per sé verder vertellen als we iets minder moois van een ander weten, of erger nog, als we het alleen maar vermoeden?

Ligt het u werkelijk te zwaar op het hart, of vindt u dat er wat aan gedaan moet worden, weet dan goed met wie u er over praat.

Allereerst komt natuurlijk de betrokkene zelf in aanmerking. Is dat niet mogelijk, om welke reden ook, zoek dan een wijze en alstublieft een zwijgzame derde.

Dominees en kerkeraadsleden dragen in dit opzicht een zware verantwoordelijkheid. Veel wordt hun persoonlijk, of via de officiële kerkelijke weg toevertrouwd. De gemeente, die een potdichte kerkeraad heeft, is wèl gezegend. Bidt u wel eens voor hen om sterke schouders, want de last van andermans zonden en verdriet kan soms zwaar drukken!

Tenslotte, zwijgen is in veel gevallen een eis van Christelijke naastenliefde. Toch zijn we er daarmee nog niet. Er wordt nog meer van ons gevraagd: lees er Zondag 40 maar eens op na!

Linda

Sjoelbak met stenen

The Rev. H. Uittenbosch, who is Harbour Chaplain of the Christian Reformed Church in Montreal, writes us as follows:

"The Gospel of Jesus Christ may come directly to a man in clear and frank terms. It may also come indirectly, by e.g. simply guiding a man away from the place where he should not be.

The Mariners House intends to be such a mission (among other things). To spruce up this place with a variety of games, I am looking for a Dutch SJOELBAK met stenen (of schijven, of hoe die dingen ook mogen heten).

Perhaps somebody has an outfit like this lying around on the attic or in the basement."

We pass on this question. If anyone is able to help Rev. Uittenbosch, he may write him c/o the Montreal Sailors' Institute, 165 Place d'Youville, Montreal, P.Q.

Aankomst van H.K.H. Prinses Margriet en echtgenoot voor de "Toon 100%" voorstelling in het Palace Theatre te St. Catharines, Ont. op 25 september j.l.

$7,600,000 BUDGET FOR BIBLE SOCIETIES

The 1969 World Service Budget for Bible Society translation and distribution work throughout the world was fixed at around US $7,050,000 (£2,937,500) by the Executive Committee of the United Bible Societies meeting in New York, September 10-14. This figure represents the money needed to be found by Bible Societies to cover the cost of the work in non-self-supporting countries.

Although most of the Bible Societies' Scriptures are sold rather than given away, in most countries the price has to be heavily subsidized in order to bring the Scriptures within the reach of everyone. Much of the Budget represents this subsidy. Distribution channels are maintained in 120 countries, and in addition a large proportion of the Budget (Can. $660,000) is needed for Bible translation and revision work.

The Budget is composed of the sums Bible Societies state they need for their Scripture production and distribution programmes in 1969; this figure has to be made to balance with the money other Bible Societies hope to be able to contribute. Although the figure is an increase over the money available in 1968 (£2,453,-000), a number of projects have had to be cut back. In many countries there are opportunities for spreading the Word of God which cannot be met for lack of funds.

"I thought I heard the voice of God
And climbed the highest steeple;
But God declared, 'Go down again
I dwell among the people.'"

New Jersey Reformed Church Petitions Crime Commission

(Church Herald) — Members of the Grove Reformed Church of North Bergen, New Jersey, the Rev. Harold Hoffman, pastor, have sent a letter to Dr. Milton Eisenhower, chairman of the National Commission for Crime Study. The letter, drafted by the church's Social Action Committee, was prompted by a concern over the crisis in the U.S. because of crime and violence.

After discussing the fact that America was founded by God-fearing men, the letter states that "if we are to succeed in our quest for a solution to these present dangers, we must preface what we do on the need of the help of Almighty God for a return to respect for law and order."

The letter then outlines nine suggestions for action. These include: less violence on the mass media; registration of all guns; the "untying" of the hands of law-enforcement agencies; elimination of toys that "spell the glory of violence"; close scrutiny of "leaders whose avowed intent it is to inflame, urge to burn, and riot"; speeding up of our judicial system; removal from society of repeated criminals; and great emphasis on "the infiltration of the underworld into various businesses, union organizations, and sports." (RES NE 9/26/68)

THE STRUGGLES OF A DUTCH IMMIGRANT

by TED REITSMA

(VI)

FOUNDING A HOME

Ida and I settled down to do some real farming, but it did not take long to realize that it would take a lot of cash to turn this homestead into a farm. So, when I received a letter from a Killam farmer, asking me to go and help him for a while, we agreed to go both. I was going to take charge of farming operations and Ida would cook for the crew. The farmer accepted this offer. After having made arrangements to have our cattle and land looked after, we left for Killam, where we stayed until the last week of September.

We were expecting a child and our first daughter was born on November the 2nd. In 1921, doctors in the country were scarce. Most of the time women gave birth without medical services. They often helped one another, but most communities were lucky enough to have among them a midwife, who never refused her services and was fairly successful at keeping babies and mothers alive, clean and healthy.

While bringing greater happiness into our home, for which we both were thankful, the little one also brought greater problems. The first one of these was the need for larger living quarters. So we built a lean-to of log to the house 14 x 22', which served as bedroom and kitchen.

Time had flown by. I never realized I had been in Canada nine years until I received from the Edmonton Court House a notice to appear before a Citizenship judge in order to get Canadian citizenship papers.

My qualifications were accepted and I was legally admitted into what I believed to be the Canadian family, but to my surprise that paper only certified that I was now a British subject.

The writer with his first baby in 1921. In the background the lumber home with the log addition.

I bought another horse, a couple more cows. I cleared and cultivated another ten acres for next year crop. In order to do so, I was at work in the field from 5 a.m. till dark. The trees had to be grubbed one by one. The branches we had to cut and burn.

We had chosen land in the wilderness and it seemed that every inch of it was covered with trees, branches and roots. But the soil was good and rich and there was great satisfaction in pushing the wilderness away from us, bit by bit from year to year.

Although it took a lot of hard work, we felt the cultivated land was worth every moment of it, every drop of sweat and felt amply rewarded when fall was over and one had plenty of hay for his cattle, grain for his stock and vegetables for his family.

As our supply of cash vanished, I decided to take in the harvest season, while Ida would stay home. So I headed south again, but the harvest was rather poor and I did not make so much as I had expected. Winter was around the corner and I decided to find work in Edmonton which, I thought, was booming. To my disappointment the war had slowed everything. The only work available for labourers was mining. For three days I did all the coal mining offices, starting from Dorstan mines, along the south side of the North-Saskatchewan river, stopping at the Black Diamond, the Clover Bar, crossing the river on the north side on the CNR bridge to the Humberstone and Busch mines, I called on all of them, all in vain, no work was available. Finally on the third day the foreman at the Humberstone mine hired me and I started the following morning.

I found lodging later on in the day at a boarding house in a hamlet nearby, named Beverly and I settled down to a new way of life, called "coal mining". I was quite nervous when next morning the boss took me and three more men down the hole and told us to start digging "that hard stuff", after giving us each a separate corner.

I had never seen a mine before and had no idea of what it was like and how to work at it. I did not even know how to start and for the first time in my life I was completely bewildered. But the thought of the money I would get from it, which I needed desperately, gave me courage. I stood still for a minute and heard someone working next to me in a separate room. I went over to investigate. After introducing myself to the miner, I told him of my predicament. He assured me there was nothing to worry about. "I will show you," he said and he did. In the next couple of days he showed me how to cut the seam of coal, how to drill holes for the blasting powder and how to protect myself by running away from the blast. In short he made a coal miner out of me to the extent that within a week I could make up to $6.00 a shift.

I had been away from home since the month of August and Christmas was drawing near. So I asked my boss for a 10 day leave, which he granted on the promise that I would return, which I did.

(To be continued.)

Van het Departement van Arbeid

DE WET OP DE MAATSTAVEN VOOR TEWERKSTELLING, 1968

De regering diende bij de wetgevende macht een wet in, getiteld "De Wet op de maatstaven voor tewerkstelling, 1968", die alle wetten betreffende tewerkstelling zal vervangen.

Deze wetgeving is ontworpen met het doel om werkcondities voor vele werknemers in Ontario, die weinig of geen kans voor onderhandeling hebben, te verbeteren. Deze nieuwe wet, waarvan men verwacht in de herfst van kracht te zullen zijn, bepaalt de volgende nieuwe voorzieningen:

Voor overwerk boven de 48 uur per week anderhalf maal het salaris.

Gelijke lonen voor mannen en vrouwen die hetzelfde werk verrichten.

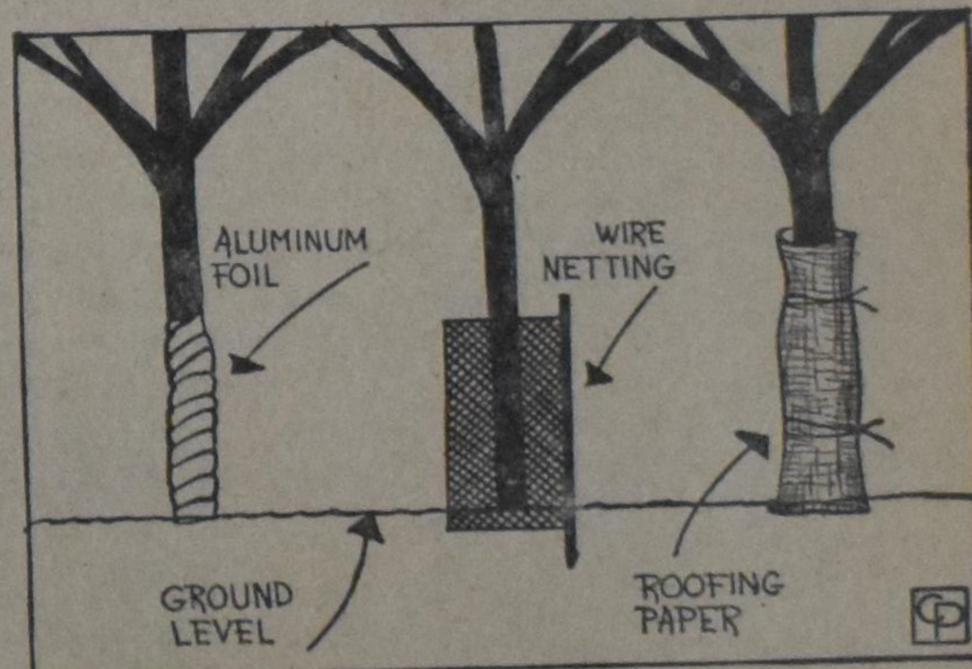
Zeven erkende feestdagen waarvoor de werknemers, indien zij op die dagen werken, anderhalf maal het loon zouden ontvangen.

Deze Wet zal eveneens het Departement van Arbeid machtigen om onbetaalde lonen voor werknemers te innen tot een totale vordering van $1.000.00. Het minimum salaris zal dit jaar eveneens in Ontario worden verhoogd op de basis van onderzoek en studies die door het departement worden voorbereid.

De zeven erkende feestdagen in de nieuwe Wet zijn Nieuwjaarsdag, Goede Vrijdag, Victoria Day, Dominion Day, Labour Day, Thanksgiving Day, en Eerste Kerstdag.

TODAY'S GARDEN-GRAPH

Reg. U. S. Patent Office

Rodent Protection

By EDNA HALLIDAY
Distributed by Central Press Association

EVERY WINTER rabbits and mice cause a great deal of damage to shrubs and both ornamental and fruit trees. In some areas deer also attack fruit trees.

Many years ago I had a sad experience when I planted 200 young dogwood trees on a hillside. They were encircled with chicken wire which proved not strong enough due to the very heavy snows that year. So the bunnies considered my young dogwood trees their special dessert, which they relished with gusto. Needless to say, none survived.

Shown in the accompanying GARDEN-GRAPH are various ways of protecting the bark of young trees during the winter months.

One simple and effective way is to wrap aluminum foil around the trunk of each young tree. Several feet high will do the trick. The foil is relatively inexpensive, and is easy to apply.

Another method is to place ¼-inch mesh hardware cloth about the tree. Encircle the tree, keeping the cloth several inches back from the tree trunk. The hardware cloth should be tacked to a stake firmly driven into the ground. Have the guard 36 inches high and bury the base in the ground one or two inches to keep out mice seeking to winter among the tree roots.

Another method is to wrap the trunks with roofing paper, burlap or tar paper tied with twine. Be sure to push it down into the ground.

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

SALEM GESTART

Mogelijk dat u met nieuwsgierige ogen en harten vol verwachting dit stukje lezen gaat. Want Salem is niet alleen maar een naam of een begrip in de kring van de lezers van C.C. en andere bladen in onze kringen.

Neen, zo langzamerhand is het een ideaal geworden. Een ideaal waar veel harten warm voor geworden zijn. Het ideaal van christelijke barmhartigheid en dienst aan de naaste die in nood is. De nood van het ziek zijn, niet lichamelijk, en toch ziek. Ziek, vaak op veel ingrijpender wijze. Ziek met veel dieper konsekwenties, niet alleen voor de patiënt, maar ook voor degenen, die hun het naast staan. Het ziek zijn, waar zovele problemen uit voort komen. Een ziek zijn dat zo moeilijk te begrijpen en te verstaan is in z'n konsekwenties voor de gemiddelde mens.

Nu, Salem is gestart. Juicht u maar.

Het is gestart, maar juich niet al te hard. Want het is nog maar een klein begin. Heel matig en heel beperkt wat betreft z'n mogelijkheden. Een "out-patient clinic" met één dokter werkend voor één dag per week.

Daarom was het maar goed misschien, dat we zaterdag 28 september als aanwezigen bij de "openingsceremoniën" met ons allen eigenlijk niets te "openen" hadden.

Het was als het ware een anticlimax wat we vonden toen we met harten vol verwachting naar Rexdale getrokken waren.

Rev. Van Harmelen had ons een keurige uitnodiging gezonden met een volledige beschrijving, hoe de weg te vinden naar de Frost building, op de hoek van de Rexdale Boulevard en Frost Rd. Op weg er heen vond ik uit dat zelfs Ds. Van Harmelen fouten maakt. Dat gaf dus dominee-burgerhart moed. Zielig, als je je moed moet krijgen van de fouten van een ander. Maar zo is het leven nu eenmaal.

Van highway 401 overgaande op Islington Rd. North vond ik geen yellow sign met zwarte letters met de naam: Rexdale Boulevard, zoals ons bericht werd, maar een groen sign met witte letters, deze naam vermeldend.

Ik vermeld dat maar even, want het niet zijn van geel-zwart maar van groen-wit, noodzaakte mij een scherpe bocht te maken, over de weg om de Rexdale Blvd. niet voorbij te schieten. Later ontdekte ik, dat ik daarin niet de enige was geweest.

Maar, enfin, zo kwamen we bij de hoek van Rexdale Blvd. en de Frost Rd. Maar geen Frost building. Dus maar zoeken en zoeken, tot ik tenslotte het zwierige hoofd van Rev. Kouwenhoven ergens boven een auto zag uitsteken. Op een parking lot van een in aanbouw zijnd gebouw. De auto bevatte Dr. and Mevr. Oosterhuis van Londen en een ander hoofd bleek toe te behoren aan Rev. Vandenberg van Guelph. Dit was dus een schoon begin. Drie dominees: één Canadian Reformed, één Reformed, één Chr. Reformed. Dat is Salem, dacht ik. De harten verenigend van hen, die de ene Heiland mogen kennen. Heiland: Heelmaker.

Maar waar waren we beland? Een in aanbouw zijnd gebouw, maar waar waren de verblijven van Salem? Dus maar afwachten wat verder gebeuren ging. Nu, dat kwam goed. De een na de ander stoof het parking lot op. Maar geen Ds. Van Harmelen. Zoon trouwen in Oshawa, was het bericht. Jammer, niet voor die zoon, maar voor ons.

Want Salem is Van Harmelen. En anders Van der Maas. Maar ook die schitterde door afwezigheid. Geldige redenen, natuurlijk. Want Salem heeft z'n hart.

En zo waagden we ons in het gebouw, dat toch het juiste bleek te zijn. Maar niet nadat we eerst met blijdschap Dr. Rogers van New York ontmoet hadden. Samen met haar secretaresse, Miss Sietsma van Toronto. De ladies waren al op zulk een goede voet, dat Dr. Rogers er op stond haar op te nemen in haar familie-kring als haar tiende kleinkind. Dat bleek pas later trouwens.

Want tenslotte kwam de aap uit de mouw. Mr. Van Beilen van de building committee kwam met de mededeling, dat de offices nog niet klaar waren. Maar zien wilden we ze. En dus: naar het basement. Dat veel belooft voor de tijd dat alles werkelijk geheel gereed zal zijn. "Hier een grote desk voor de secretaresse." "Daar een eventueel wachtkamertje." "En hier de spreekkamer." Welke vloerbedekking? "Alles is goed," zei Dr. Rogers, behalve oranje, want mijn gehele familie is Irish." Verder was het alles rommelig en nog wachtend op "de laatste loodjes".

Dus werden we uitgenodigd voor een kleine bijeenkomst in het dichtbij gelegen Constellation Hotel.

Daar zaten we dus even later. Buiten de bovengenoemden en de ondergetekende: Dr. en Mevr. Van Leeuwen, Dr. Keizer en Mr. Tamminga van de Free Chr. Ref. Church.

Verschillende noodzakelijke dingen voor een goed begin werden besproken. Twee patiënten hadden 's morgens al een onderhoud met Dr. Rogers gehad. Zeven staan al op de lijst voor over twee weken, als de offices klaar zullen zijn en de eerste volle dag werk door Dr. Rogers zal gedaan worden.

Alleen patiënten die door de huisdokter verwezen zijn zullen voor behandeling in aanmerking komen. Dus belt u niet om die ene uitzondering te mogen zijn. Want u kunt er van op aan, dat u niet de enige bent, die dat hoopt voor uw patiënt of voor u zelf.

Tussen de bedrijven door dronken we een kopje koffie en aten we een taartje. En dat was wel gepast. Want het was allesbehalve een uitbundig feest. Maar toch een feest in aller hart.

Vanwege dit begin. Dat er nu is. Alhoewel Dr. Rogers ons zelf als eerste er aan herinnerde: "Uw hospital moet zo gauw mogelijk gebouwd worden. Want dit is maar een begin."

En ze weet het wel. Dat moet u maar geloven. Deze kordate, voor haar leeftijd ongelooflijk kordate en energieke vrouw. Superintendent van een inrichting in New York, reist ze van nu aan elke vrijdagavond twee uur per trein naar New York. Neemt het vliegtuig naar Toronto. Blijft hier tot zaterdagavond. Houdt de hele zaterdag spreekuur, om dan per vliegtuig en trein weer naar huis terug te keren.

Wilt u haar ook eens opnemen in uw gebed?

En haar patiënten? En Salem?

Want God zond ons Dr. Rogers. Hij zal ons ook verder leiden. Dat vertrouwen en die dankbaarheid vertolkte Ds. Kouwenhoven, als voorzitter, in zijn gebed aan het einde. Ik hoop en vertrouw dat we allen gingen met dezelfde gedachte in ons hart:

De Here heeft grote dingen aan ons gedaan. Dies zijn we verblijd.

Jac. Geuzebroek

Vrouwelijke ouderlingen en diakenen in Gereformeerde Kerken

In een groot aantal gereformeerde kerken in Nederland worden thans voor het eerst vrouwelijke ouderlingen en diakenen bevestigd. De voor deze zaak benoemde deputaten van de generale synode hebben de plaatselijke kerkeraden officiëel laten weten, dat zij hiertoe thans konden overgaan. De synode had hierover reeds eerder een beslissing genomen, maar zij maakte daarbij het voorbehoud, dat eerst het oordeel van de Gereformeerde Oecumenische Synode over deze zaak zou worden afgewacht. Zou deze oecumenische synode namelijk met nieuwe principiële argumenten tegen de toelating van vrouwen tot de kerkelijke ambten komen, dan wilde men de mogelijkheid om zich hier nader op te bezinnen niet bij voorbaat uitsluiten.

De Gereformeerde Oecumenische Synode sprak inmiddels met 25 tegen 22 stemmen in augustus te Lunteren uit, "dat het de duidelijke en klaarblijkelijke leer der Schrift is, dat vrouwen uitgesloten worden van het ambt van regeer- en leerouderlingen". Dit was tegen het voorstel van de adviserende commissie, die het vraagstuk open wilde houden voor studie en onderzoek. De Nederlandse gereformeerde delegatie heeft op de oecumenische synode in een officiële verklaring haar teleurstelling uitgesproken over deze beslissing.

De betrokken deputaten hebben thans aan de gereformeerde kerkeraden in Nederland laten weten, dat de Gereformeerde Oecumenische Synode geen gronden heeft genoemd voor haar negatieve uitspraak. Ook zeggen deputaten, dat in de ter synode gevoerde discussie evenmin dergelijke gronden besproken zijn. Daarom zijn zij tot de konklusie gekomen, dat er geen enkele aanleiding is om veranderingen te adviseren in het tot dusverre gevolgde beleid van de gereformeerde synode in Nederland, dat gericht is op de toelating van de vrouwen tot de ambten. Vandaar dat de gereformeerde kerken thans kunnen overgaan tot de bevestiging van vrouwelijke ouderlingen en diakenen.

The Ombudsman

AN ADVOCATE FOR CIVIL RIGHTS

by INGRID DETTER

Numerous articles and studies have appeared in the world press (also in Canada) describing international *human rights. The article below discusses action taken to guarantee individual liberties through the institution of the* Ombudsman *(literally, 'representative'), as it is done in Sweden.*

☆ ☆ ☆

The exercise of some control over civil servants has for long been regarded in Sweden as indispensable. In the 17th and 18th centuries, it was often the King himself who travelled round the country to check that his officials were not misusing the power that had been granted to them. It was, in fact, Charles XII who first created the office of Ombudsman: he appointed a special representative to carry out this checking task for him. This institution remained after the death of the King in 1718, but the King's representative was renamed Chancellor. After 1766, when the Riksdag (Parliament) assumed most power in Sweden and the King had ceased to be an absolute monarch, there was a certain duplication of control. It was decided that Parliament should itself appoint an Ombudsman to control the power exercised by officials. The King's representative, the **justitiekansler**, remained, although now closely linked to the Ministry of Justice; Parliament, on the other hand, was provided with its own Ombudsman.

This duplication was reflected in the 1809 Constitution, still in force in Sweden, which is based on Montesquieu's theory of the separation of powers. The Ombudsman would as a representative of Parliament check that the servants of the King, of the executive, carried out their duties properly.

From that time on, the office of Ombudsman carried more immediate implications for the security of human rights. He ceased to be merely a representative of Parliament whose duty was to check the other branch of the State, and became a mediator between the individual citizen and the officials. In 1915, another Ombudsman was appointed — a 'militieombudsman' who carries out similar functions in the military sphere.

An Example for Other Nations

Several other countries have since adopted the idea of the Ombudsman to ensure certain rights to their citizens. In Finland, there has been one since 1918, in Denmark since 1953, in Norway since 1915, in New Zealand since 1962 and in Great Britain since 1967. The powers and functions granted to the Ombudsman in other countries differ, especially in the common law countries, from those exercised by the Swedish Ombudsman. Let us see what those functions are in Sweden.

The Swedish Ombudsman for civil affairs is entitled to institute proceedings against any civil servant who, in the exercise of his duties, has, by reason of partiality, favouritism or any other cause, committed any unlawful act, or, what is more important, failed to exercise his power in a proper manner, i.e. misused his discretion.

The Ombudsman is only bound by the constitution, the Riksdag Act regarding his functions, and the special regulations issued by Parliament. This means that even Parliament cannot instruct the Ombudsman how to act in a particular case, nor can it draw up lists of cases it wishes to have examined by the Ombudsman. In this context we must also add that the election of the Ombudsman is not a political one: the four parties generally seek to agree in his election; normally he is recruted from the Courts as, according to the Constitution, he must be a lawyer "of known ability and outstanding integrity".

The English quasi-equivalent of the Swedish Ombudsman, the Queen's Commissioner, was overwhelmed by petitions before he had even taken up office. In Sweden, on the other hand, people are usually astonished that complaints to the Ombudsman are so few. This is due largely to the fact that citizens normally avail themselves of the other ways of appeal that are open to them.

There are usually only around one thousand complaints a year to the Swedish Ombudsman, and even this figure could be reduced, according to the present Ombudsman, if only administrative agencies in Sweden would give a fuller account of their reasoning when they arrive at a decision: people tend to complain that the authorities have acted **arbitrarily because** they have given such very rudimentary reasons for their decisions.

1225 Cases Investigated

The Ombudsman's sanctions do not normally take the form of court actions; he is also empowered to warn or demand correction. This may be illustrated by the figures for 1960 when there were eight prosecutions and 271 warnings by the Ombudsman. In that year, a total of 1225 matters were investigated by the Ombudsman. Of these, 674 concerned the administration of justice and the Law Courts; 91 were concerned patients in mental asylums who believed, or whose relatives believed, that they had been deprived of their freedom by arbitrary decisions. Other cases in 1960 concerned a forestry official who had accepted bribes, a police officer found guilty of insulting behaviour, a judge who had insulted a barrister, etc. The year before, a judge was fined for having drawn up legal documents for a friend who had paid him to do this; this was held by the Ombudsman to have been incompatible with his functions as a judge. Judges have also been fined for delaying cases, although it is unlikely that any Ombudsman in Sweden today could come across what the first Ombudsman discovered: the case of a brewer who had been kept under arrest for 22 years because his file had been mislaid by the Supreme Court to whom he had appealed!

DIDN'T USE HORSE SENSE—It took 50 persons three hours to fill a 12-foot deep dry well with gravel so this 5-year-old Palomino could get out after falling into the hole in Lynnefield, Mass. His owner, Carol Kesting, comforts the horse. The gravel cost her $62.

The Ombudsman does not merely supervise civil servants of every kind, but also legislation as such. If he notices any inadequacies in statute laws, he mentions them in his report to Parliament, so that Parliament and the Government may take appropriate action. Sometimes his proposals do not result in any legislative changes: during the last century, the Ombudsman suggested again and again that the laws on flogging should be abrogated.

The bulk of matters dealt with by the Swedish Ombudsman, however, do not concern trends and **tendencies** of legislation, but specific action taken by civil servants in specific cases. The main cases which primarily attract the attention of the Ombudsman, whether they are brought to his kwowledge by individual complaints or the press, are above all to do with personal freedom. If people are wrongfully detained, or arrested without sufficient grounds, the Ombudsman will intervene. Sometimes, he will act to safeguard the interest of the rest of society: a few years ago a wife was stabbed to death by her drunken husband, after having told the police that she knew she was in danger. The Ombudsman warned the policeman in question for not having detained the drunken husband after hearing the wife's report of his behaviour.

Going Against the Crown Prince

Another question which the Ombudsman occasionally deals with concerns the freedom of assembly guaranteed to all Swedes by their Constitution. Not long ago, a priest was fined for having removed posters put up by the Salvation Army within his parish. Other rights granted to Swedish citizens are freedom of thought and freedom of the press. In 1910, a priest was prosecuted for having refused to bury a worker unless the black-veiled trade union flags were removed. And when the Congregation of the University of Lund dismissed a Reader from his post for publishing a scandalous article, the Ombusman instigated an action against all the professors of the University, in spite of the fact that the decision of the University Congregation had been upheld both by the University Chancellor, who was at that time the Crown Prince, and by the Government itself.

One of the most important functions of the Ombudsman concerns the exercise of discretion by public authorities. A judge is, for example, free to advise an accused to have a barrister. This is a discretionary decision in the sense that the judge has a certain latitude to decide what he thinks is fair. The Ombudsman prosecuted one judge for having used his discretionary power wrongly in a case where he decided that a German girl of 16, accused of pilfering and unable to speak Swedish, did not need a barrister.

In the ways that I have tried to sketch, the Ombudsman is essential in the constitutional organization of Sweden to ensure protection of the rights and interests of individuals. He has more power than his colleagues in the other Scandinavian countries, who have attempted to copy the Swedish system with a number of reservations. He also has more authority than his British counterpart, who is only put in touch with individual petitions through a Member of Parliament and who, furthermore, is employed by the Queen and not by Parliament, thus, in a way, controlling officials employed and appointed by the same authority as himself. The precise status of an Ombudsman must obviously depend on the social structure and particular needs of the country in question. But certainly no Swede regrets that his forebears established this civil rights guarantee system 200 years ago, and that other countries have admired it sufficiently to adopt the idea, however modified their version may be.

(Unesco Features)

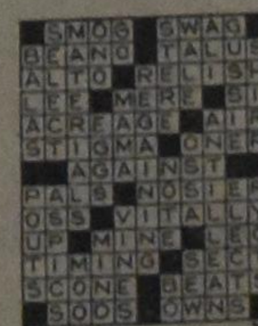
CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Heave
5. On naval duty
9. O.T. book
10. Goatee
12. Ahead
13. Resin
15. Therefore
16. Cloak-and-dagger outfit
18. Pop's companion
20. Parson bird
21. Frequently
22. Male sibling
24. Burn
26. Twilight
27. Faux pas
29. Come in
33. Fondle
35. Street cry
36. Not given an audience
40. Resort
41. Spawn of fish
42. Bovine sound
43. Place
44. Masefield heroine and others
46. Bark
48. Sun god
49. Heath or elder
51. Plunders
53. "Auld Lang ——"
54. Evergreen trees

DOWN
1. Cone-bearing tree
2. Indefinite article
3. Droop
4. Hitch-hiker's digit
5. Jewish month
6. Witness
7. World
8. Debate
9. Facetious
11. Performer
14. Additional
17. Perfume
19. To change residence
23. Canvas shelter
25. Lasso
28. Quantity of paper
30. Soviet news agency
31. Highly trained persons
32. Lariats
34. Weight system
36. Vases
37. —— ark
38. VII or Aldrich
39. Mat
45. Star
47. Author of "The Raven"
50. Exist
52. Exclamation

Saturday's Answer

■	1	2	3	4	■	5	6	7	8	■
9					■	10				11
12		■	13		14	■	15			
16		17	■	18		19	■	20		
21			■	22			23			
24			25	■	26			■	■	■
27				28	■	29		30	31	32
■	■	■	33		34	■	35			
36	37	38				39	■	40		
41			■	42			■	43		
44			45	■	46		47	■	48	
49				50	■	51		52		
■	53				■	54				■

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

With great joy to the Lord, we announce the birth of our first child, a daughter,

LISA MARIE

Andrew and Christine Schaafsma.

Another grandchild for the Rev. and Mrs. A. W. Schaafsma of Ottawa, and Mr. and Mrs. William Dam of West Flamboro, Ont.

Grateful to the Lord we announce the birth of our daughter and sister

ANITA GRACE

born September 28, 1968.

Kees & Pauline Van Noord (nee Antonides).
Ruth Ann.
Debra Jane.

R.R. 3, Ingersoll, Ont.

With gratitude to the Lord, we are happy to announce the birth of our son

ALEXANDER - WILLIAM

September 28, 1968.

Wiebrand and Miny Stuive (nee Voorintholt).

Box 303,
Winona, Ont.

Mede namens wederzijdse ouders geven

ADRI BAELDE
en
ROBERT BAKKER

kennis van hun voorgenomen huwelijk op 15 oktober 1968 om 3 uur in de Gereformeerde Kerk te Waddinxveen (Holland).

Gelegenheid tot feliciteren: Zaterdag 26 oktober 1968 van 8—10 uur in de Christian Reformed Church, South Street, Galt, Ont.

With gratitude to God our Father we celebrated on September 27, 1968 the 45th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

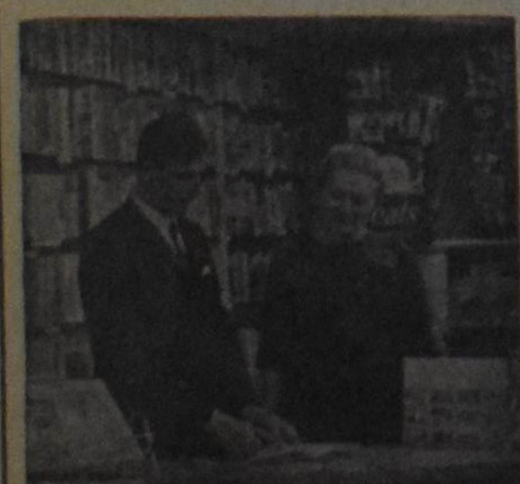
HENDRIKUS VEGTER
DIENA VEGTER—BOVEN

We pray that God will sustain them for many years to come.

Their thankful children and grandchildren:

Jan and Annie Vegter, Orillia, Ont.
Piet and Annie Vegter, Roden, Holland.
Henk and Hennie Vegter, Georgetown, Ont.
Wiebrandt and Truus Buikema, Brampton, Ont.
Harco Vegter, Brampton, Ont.
and 18 grandchildren.

3 Glenn Eagle Cr.,
Brampton, Ont.

Your new 56-page illustrated Guide to Good Books is ready now. Write or phone for your copy if you have not received it yet.

The Family Bookstore Burlington

(Gerald Denbok, proprietor)
466 Brant St., Burlington, Ont.
Phone 637-9151
Opposite the A & P store
Free parking in rear of store

Op 25 oktober 1968, D.V., hopen onze ouders en grootouders

JULIUS K. F. BAAK
en
ANN E. BAAK—VAN REENEN

hun 45-jarige echtvereniging te vieren.

Dat de Here hen nog vele jaren in goede gezondheid voor elkaar mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Jaap en Ann Nagtegaal—Baak.
Charlie.
Dick.
Mike.
Els.
Marian.

13564 - 88A Ave.,
Surrey, B.C.

We are thankful to the Lord for the 40th wedding anniversary of our dear parents, grandparents, uncle and aunt

JOHN TAMMING
and
GRACE TAMMING—BORK

on Monday, October 14, 1968.

Their grateful children:

John and Froukje Tamming,
Ralph and Tryn Tamming, Strathroy, Ont.
Martin and Nellie Tamming, Sarnia, Ont.
Jim and Barbara Tamming,
Albert and Martha Tamming, Strathroy, Ont.
John and Hilda Tamming, Wellandport, Ont.
George Tamming, Waterloo, Ont.
Hank and Riek Meyering, Strathroy, Ont.
and 27 grandchildren.

407 Metcalfe St. W.,
Strathroy, Ont.

Reception will be held from 2 till 4 p.m. at 407 Metcalfe St. West, Strathroy, Ont.

On October 19th, 1968, we hope to celebrate with our parents and grandparents

WIEBE TRIEMSTRA
and
MARIE TRIEMSTRA—BRAAK

their 40th wedding anniversary.

That they may continue to be with us, the Lord willing, is the wish of their children and grandchildren:

Harry and Cecil Triemstra, Stittsville, Ontario.
Henk and Titie Sukkel, Cobden, Ontario.
John and Jane Triemstra, Ottawa, Ontario.
Thevis and Griet Atsma, Artesia, California.
Bert and Jean Triemstra, Ottawa, Ontario.
Lewis and Carol Triemstra, Ottawa, Ontario.
Bill and Mary Triemstra, Montreal, Quebec.
Mark Triemstra, Ottawa, Ontario.
With the 28 grandchildren.

On October 20th, 1968 we hope to celebrate the 30th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

DICK DE VRIES
INA DE VRIES, nee BOELENS

May our Lord's richest blessings
Rest upon you through the years,
Through life's joys and through its sorrows
May you feel God's presence near,
And along your future pathway
May true happiness be yours,
With the perfect peace and goodness
That His blessed love assures.

Ralph.
Betty and Mike.
Louis and Jenny and Alisa.
Ronald.

R.R. 3, Mountain, Ontario.

NIAGARA REFORMATION RALLY

Speaker: Rev. Ralph Heynen, Chaplain Pine Rest Chr. Hospital, "Reformation of the Home". Oct. 31, Thursday, 8 p.m. Riverside Chr. Ref. Church, Wellandport.

Panel discussion by various representatives of christian organizations. Further announcements will follow.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Clients accepted within 65 miles from Hamilton.

No advance payment.

On Saturday, September 14, 1968, the Lord has taken unto Himself, through a tragic car accident, our beloved parents and grandparents

FRENS BRAKEL,
at the age of 53,
and
HILLECHIEN BRAKEL—STEENWIJK,
at the age of 52.

Isaiah 55:8 & 9.

Winnipeg:
Henk Brakel.
Marlene Brakel—Feschuk.
Transcona:
Dini van Leeuwen—Brakel.
Henk van Leeuwen.
Brandon:
Ken Brakel.
Betsy Brakel—Van Ellenberg.
N. Kildonan:
Gerrit Jan Brakel.
Albertina Brakel—Brik.
Transcona:
Frank.
Greta.
George.
and seven grandchildren.

18 Berens Street,
Transcona, 25, Manitoba.

---

375 Acres
DAIRY FARM

15 mijl vanaf Hamilton. 1,400 lb. melk contract per dag. 2 goede huizen, van alle gemakken voorzien. 120 stuks Holstein vee, 95% stamboek. 3 Barns (2 met barncleaners). Pipeline milker. Alle nodige machieneriën en teveel om op te noemen. Hooi, stro en graan. $150,000 vraagprijs, $80,000 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Female student requires
ROOM AND BOARD

in Hamilton area, beginning Nov. 10. Preference: work for room and board. Write to: Linda Vandersteen, 405 Geneva St., St. Catharines, Ont. 934-2956.

Young man would like to meet
SINCERE GIRL

Age 21-28. Christian or Can. Reformed. Please write to # 2087, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Weduwe met pensioen, goed gezond, zoekt een

GEZELLIG TEHUIS

als hulp bij 1 persoon of bejaard echtpaar, liefst rond Hamilton. Brieven onder no. 2088, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

DANI
Real Estate Limited
432 Dundas St.,
WOODSTOCK, ONT.
Phone 537-6601

FARMS SPECIAL

Good 130 acre beef farm, complete setup for 200 head, 2 big silos, with augers, unloaders. Barns 60x80, 24x50. Owner carries mortgage at 6%. This is an exceptionally good buy, with many more to choose from. Please call ALBERT VANDERKOOI at 537-6601 or at home 423-6443.

FARMERS HURRY

For this one, 200 Acre farm, dairy, 10 miles from Woodstock. 1400 lbs. milk contract, main barn 80 x 115, 2 big silos, self unloading. This is one of the best farms in Oxford County. It must be seen to be appreciated. Call ALBERT VANDERKOOI in Woodstock, 537-6601 or at home 423-6443.

BROILERS:

30,000 — 26 acres,
$93,000 — $25,000 down.
$29,000 — 4 acres,
$83,000 — $17,000 down.
25,000 — 60 acres,
$88,000 — $20,000 down.
7,000 — 3 acres,
$34,000 — $11,000 down.

All sizes of Turkey farms.
A-1 Dairy farms.

Contact
Gerrit Otten
563-7904 BEAMSVILLE, ONT.
Rep.
ART BRUNTON
REAL ESTATE BROKER
GRIMSBY, ONT.

United Church of Canada Considers Bishop Superintendents

At its General Council in Kingston, Ontario, the United Church of Canada voted a new method of locating and placing ministers, according to an Ecumenical Press Service report. A Division of Ministry and Personnel Services will be set up to establish a central information recall and referral system. The system would be nationwide and would use computers to store and obtain information.

The Commission on the Ministry in the Twentieth Century had reported that the present system is "Inadequate and leads to a wasteful management of ministerial potential that is both frustrating and unjust."

The Council refused to approve in principle the introduction of 'superintendent bishops' but referred the matter to the presbyteries for study. One reason for not introducing the new office was the concern that this might hinder union negotiations with the Anglican Church of Canada.

The Council also decided to increase the minimum size of the congregation in order to make better use of its ministerial man power. It decided to abolish congregations with fewer than 250 families, except where the local presbytery, with the agreement of the superintendent for home missions permits smaller congregations. (RES NE 9/24/68)

SIXTH ANNUAL
The "Canadian Reformed Choirs" of Southern Ontario
PRESENT
A Concert of Sacred Music
ON
Thanksgiving Day, October 14, 1968, 8.00 p.m.

in the "CENTRAL PRESBYTERIAN CHURCH", Caroline & Hess Sts., Hamilton, Ont.

Conductor: MENNO DEGROOT.
Organist: Mrs. R. D. PEARCE.

FRYSKE JOUNE YN JARVIS

WOENSDEI, 20 NOVEMBER, youns om 8 ûre

scil yn Jarvis Community Hall opfiert wirde:

"Operaesje Japinga"

Fleurige komeedzje yn trye bedriuwen, fen Abe Brouwer.

Kaertsjes binne forût to kryen foar 1 dollar by D. BUMA, Jarvis, Ont. en L. MIEDEMA, Waterford, Ont.

KOFJE MEI KOEKE FRY.

Reformed Churches in Netherlands will Install Women Elders and Deacons

According to an Informatiedienst bulletin, a large number of congregations of the Reformed Churches in the Netherlands are now installing women into the office of deacon and elder. The present action stems from a decision of the General Synod earlier this year to permit women elders and deacons but to wait with implementing the decision until after the meeting of the Reformed Ecumenical Synod. The Synod instructed a committee to consider whether additional reasons would arise in the deliberations of the RES why in principle women should not serve in these offices and then to report to the next General Synod instead of informing the congregations to proceed.

The Reformed Ecumenical Synod, contrary to the recommendation of its study committee, declared that it is the clear and obvious teaching of Scripture that women are excluded from the teaching and ruling offices of the church.

The committee of the Reformed Churches has now reported to the local congregations that the RES gave no grounds for its declaration, that in the discussion no grounds were considered and that they therefore concluded that there was no occasion to change the advice which the General Synod had given. (RES NE 9/24/68)

"My talent is to speak my mind," said a hotheaded woman to John Wesley.

"Woman, God wouldn't care a bit if you would bury that talent!" replied Mr. Wesley.

DANI
Real Estate Limited
432 Dundas St.,
WOODSTOCK, ONT.

Looking for a farm? We have a going concern.

100 Acres, 30 Holstein milking cows, plus young cattle. A full line of machinery, big steel barn, only 11 years old, with stable cleaner and silo unloader, plus a well kept Brick home, with all modern conveniences. One of the best farms in OXFORD COUNTY, only 12 miles from Woodstock.

200 Acres, with new buildings, silo and automatic feeding. Loose housing. This is a beautiful farm, for the right person.

FOR THE FIRST TIME OFFERED

Ideal garage, 14 years old, with body shop, and paint booth, and gas pumps, on the busy Highway. There is a Brick house, only 9 years old, with 3 bedrooms, on 1 acre of land.

For further information on any of these, contact ALBERT VANDERKOOI at the Woodstock Office anytime. — Office 537-6601. Home 423-6443.

DATUM CENTRALE

October 13	Youth Talks, Immanuel CRC, Hamilton. Rev. J. Hoytema speaking on "Courtship and Marriage".
October 14	A Concert of Sacred Music by the "Canadian Reformed Choirs" in Central Presbyterian Church, Hamilton, Ont.
October 19	Fall Banquet, Christian Education Centre.
October 26	Delegate Board Meeting of the Chr. Choir Association, at Immanuel Chr. Ref. Church, Hamilton, Ont.
October 31	Reformation Rally, Wellandport Chr. Ref. Church.
November 2	Opening van de Nederlandse Bazaar in Toronto.
November 20	Frysk Toneelstik "Operaesje Japinga" yn Jarvis Community Hall.
December 19 Hamilton	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.
December 26 Grimsby	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

LARRY ORD of Bramalea, Ont., left, explains to a reporter how he built his own Piel-Emeraude plane for about $3,000 in seven years. He would have to pay about $10,000 to buy the same thing new from a manufacturer. Wings and fusilage were fabricated in his basement and assembled on his lawn for doping and painting. The two-seater is powered by a U.S.-made Lycombing engine and flies at 130 m.p.h.

Canada looms large in Japan's future

(Can. Scene) — Canada and Japan are on the threshold of a trade relationship which could profoundly affect the future of both countries. Japan is the largest market in the non-Communist world (after the United States), has a large population, and few raw materials. Canada needs to export, has a small population, and abundant natural resources.

So far the picture is small. Canada shipped 572 million worth of goods to Japan last year and bought in return $304 million. Two-way trade this year is expected to be close to $1,000 million. This means that Canada has so far cornered about 5 per cent of Japanese imports, while Japan has claimed some 3 per cent of ours and will be making a more vigorous assault on the Canadian market.

While Japan trade officials take note of the fact that much of our outward trade is in raw materials and theirs is in finished goods making balanced trade much more difficult, they are determined to keep the trade gap as narrow as possible in order to conserve foreign exchange. They also wish to raise exports to Canada in order to help balance the capital investment they are beginning to make in Canada to extract raw materials. These investments, now estimated at some $60 million, are expected to grow nearly tenfold in less than a decade. Mainly because the Japanese consider that they can no longer compete with such countries as Formosa, Korea, India and Pakistan on high labour content consumer goods in Canada, concentration will be placed on more sophisticated products: automobiles, motorcycles, heavy machinery, (including electrical apparatus), chemicals, precision tools, and hydro generators.

Canada, on the other hand, is unlikely to have much difficulty in selling raw materials to Japan, but sale of finished goods or investment in that country may be more difficult. Canada now sells foodstuffs, primary commodities and a small amount of manufactured goods. This fall Canadian beef is to be introduced to the market, and it is hoped that Canadian beef will become synonymous with "the best quality beef". Canada's trade officials say that the shipper who could devise a plan to land fresh fruit and vegetables, salmon and lobster into the Japanese market, would surely have a successful business venture. In specialized manufactured goods, exports from Canada to Japan will take hard work, but there should be a market, trade officials say, in electronic equipment (space heaters, and the like), fur garments, forest industry equipment and a number of other areas where Canada has natural competence. But exporters must keep in mind that when demand for their products builds up, there will be a demand for local manufacture. To continue the business, Canadian exporters will have to be prepared to go into a joint venture of some kind.

In an address to the Federation of Economic Organizations in Tokyo this spring, J. E. Kania of the Vancouver Board of Trade, spoke of the mutual advantage of increasing the number of joint business ventures. Here are some of his comments:

The total Japanese investment in Canada is about $60 million, most of it in British Columbia. It is largely due to the high calibre of the men representing you — your engineers, executives, economists — that many of our low-grade ore deposits have become profitable . . . . Some of your companies (such as Sumitomo Shoji, Mitsubishi, Nippon Mining and others) are importing vast tonnages of concentrates from us . . . . So far we have successfully tackled the easiest of the joint ventures, the ones in which our raw materials (mineral concentrates and pulp) are shipped to Japan, manufactured into finished products and then exported back to the world. It is our feeling that there are several other types of joint ventures possible which merit exploration: joint venture Japan-based industries using our raw materials, fuels and know-how (such as Alcan Aluminum — Nippon Light Metal Co. smelter which goes into production between 1970-72; joint venture B.C.-based secondary industries (such as Mitsui-Titan Wire & Cable); joint Canada-Japan financed industries based in other Pacific rim countries using some of our raw materials.

To make any material progress in these and other areas such as the housing industry, developing supermarkets and hotels in Japan, will require statesmanship and enlightened leadership. Japan will have to make it less difficult for our capital to acquire interests in joint ventures in Japan. The goal of lower tariffs must be relentlessly pursued. (Condensed from an article in the Financial Post.)

HI, POP! HI, SON!—After saving his money and riding a bus from Portland, Ore., to Ft. Worth, Tex., to try to find his dad whom he had not seen for 12 years, Jimmy Parrish (right), 19, hitched a ride with a motorist who turned out to be his father.

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for a Birthday present?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opspraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gaven om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.